VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

VÖRÖS LOBOGÓ

Az R. M. P. Arad-tartományi bizottsága és a tartományi néptanács lapja

XI. évfolyam, 3237. szám | 4 oldal, 20 bani | 1955, július 21, csütörtök

Befejezték az aratást

(Lévai Ferenc levelezőnk telefonjelentése.)

A szemveszteség elkerüléséért a kisinatosi kollektivisták igyekeztek idejében betakaritani a gabonát. Julius 20-ig sikerült is teljes egészében befejezniök az aratást.

A 2. számu brigád Csigyár István vezetésével, a gazdaság többi brigádjait megelőzve, egy nappal hamarabb fejezte be az aratást. A 2. számu brigádból dicséretre méltóan dolgoztak Szelelky István és Juhász Pál csoportjai. Jó munkát végzett Bába János 1. számu brigádja is, valamint Bodó Ferenc és Szekeres János csoportjai.

Pár napja, hogy megkezdték a tarlóhántást a kürtösi gépállomás traktorjai. Öt traktor ezideig mintegy 150 hektár területen végezte el a tarlóhántást.

A gabona learatása után a kollektivisták 35 hektárt szántottak fel és a volt tarló helyén kölest, meg muhart vetettek, amelyek már ki is keltek.

Tanácskozik a genfi értekezlet

A külügyminiszterek julius 19-i délelőtti ülése

GENF. (Agerpres.) — A TASZSZ jelenti:

A Szovjetunió, az USA, Anglia és Franciaország külügyminiszterei, a négy kormányfő értekezletének keretében, julius 19-én délelőtt megtartották első ülésüket.

Az ülésen részt vett: a Szovjetunió részéről — V. M. Molotov, az USA részéről — J. Dulles, Anglia részéről — H. McMillan, Franciaország részéről — A. Pinay.

Részt vettek az ülésen a négy küldöttség tanácsosai és szakértői is. Az ülésen megvitatták a négy kormányfő julius 19-i délutáni ülésének napirendjére vonatkozó kérdést.

A külügyminiszterek egyhangulag elhatározták, hogy a julius 19-i ülés napirendjére négy kérdést vesznek fel, mégpedig azokat a kérdéseket, amelyekről szó volt a négy kormányfő julius 18-i nyilatkozataiban. Ezek a kérdések a következők:

1. — A német kérdés
2. — Az európai biztonság kérdése
3. — A leszerelés kérdése
4. — A Nyugat és Kelet közötti érintkezés fejlesztésének kérdése.

A külügyminiszterek megállapodtak abban is, hogy a kormányfők julius 18-i nyilatkozataiban felvetett egyéb problémák napirendre tüzésének kérdését a kormányfők elé terjesztik megvizsgálás végett.

A kormányfők julius 19-i délutáni ülése

GENF. (Agerpres.) — A TASZSZ közli:

A négy hatalom kormányfőinek értekezlete julius 19-én délután megtartotta második ülését. Az ülésen Edgar Faure elnökölt.

Jóváhagyták a négy hatalom külügyminisztereinek julius 19-i ülésén kidolgozott napirendet és meg is kezdték a napirend első kérdésének, a német kérdésnek a megvitatását.

Elsőnek Eden, Anglia miniszterelnöke szólalt fel ebben a kérdésben.

Örömmel állapitotta meg, hogy az értekezleten kifejtett szempontokban, legalább is ami Németország egyesitésének szükségességét illeti, több közös vonás fedezhető fel.

Az értekezlet részvevői — mondotta Eden — ismerik az angol küldöttség álláspontját Németország egyesitésének kérdésében. E kérdés fontos is, sürgős is.

Az angol kormány tervet terjesztett elő Berlinben, az angol küldöttség pedig most néhány uj javaslattal bővitette ki e tervet.

Bulganyin marsall rendkivül érdekes nyilatkozatot tett julius 18-án — mondotta Eden, majd hozzáfüzte, hogy már magának, Bulganyin nyilatkozatának hangja is igen nagyrabecsülendő.

Ezután azt mondotta, hogy szeretné, ha felvilágositásokat kaphatna Bulganyin nyilatkozatának azzal a részével kapcsolatban, amely arról szól, hogy a hathatós kollektiv biztonsági rendszer létrehozása előfeltétele Németország egyesitésének.

Edent — mint mondotta — nyugtalanitaná az, ha előzőleg biztonsági egyezményt kellene létrehozni, amelybe egész Európát bevonnák és természetesen az Egyesült Államokat is, mielőtt egyezmény jönne létre Németország ujraegyesitésére. Edennek az a véleménye, hogy egy általános európai biztonsági egyezményt nem lehet hamarosan létrehozni, mivel Európában több egymásnak ellentmondó szempont uralkodik.

Arra a javaslatra hivatkozva, hogy az európai biztonsági egyezményben Németország mindkét része külön-külön képviselve legyen, Eden azt mondotta, hogy e tekintetben nagy nehézségek vannak. Az angol miniszterelnök véleménye szerint egyszerübb volna, ha kölcsönös biztonsági szerződés-tervezetet dolgoznának ki egyrészt az értekezleten résztvevő négy hatalom, másrészt az egyesitett Németország között.

Eden végül kijelentette, hogy javaslatát maga sem tartja átfogónak és hogy hajlandó bármilyen pótjavaslatot is megvitatni az angol küldöttség javaslataival kapcsolatban.

Ezután a szovjet küldöttség vezetője, N. A. Bulganyin emelkedett szólásra. Emlékeztetett arra, hogy a julius 19-i ülés napirendjére tüzött négy kérdésen kivül, három további kérdés napirendre tüzését kell elhatározni.

Bulganyin — mint mondotta — szükségesnek tartja, hogy az ülés végén ismét vita alá vegyék e három kérdést, mégpedig 1. a „hidegháboru" megszüntetését és az államok közti bizalom megszilárditását, 2. a semlegességi politikát és 3. az ázsiai és a távolkeleti kérdéseket.

Bulganyin ezután rátért a német kérdésre. Hangsulyozta, hogy a német kérdést nem lehet megvitatni különválasztva Nyugat-Németország felfegyverzésének és katonai tömbökben való részvételének kérdésétől. Németország egyesitése attól függ, hogy milyen uton halad majd Nyugat-Németország fejlődése: Militarista állammá válik-e és részt vesz-e katonai csoportosulásokban, vagy pedig más utra, a békés fejlődés utjára lép-e, mely utóbbi megfelelne a német nép nemzeti érdekeinek és Németország demokratikus alapon való egyesitését eredményezné.

A szovjet küldöttség vezetője kifejtette, hogy a szovjet kormánynak a jelenlegi helyzetben figyelembe kell vennie, hogy Nyugat-Németország belépett az északatlanti csoportosulásba és a nyugateurópai szövetségbe és hogy a párisi szerződéseket ratifikálták. Jelenleg nem vetjük fel a párisi szerződések felmondásának kérdését és azt a kérdést sem, hogy Nyugat-Németország lépjen ki az emlitett csoportosulásokból — jelentette ki Bulganyin. — Ez egyáltalán nem volna reális.

N. A. Bulganyin ezután kijelentette, hogy mivel jelenleg még nincsenek meg a kellő feltételek arra, hogy Németország egyesitése megvalósuljon, ezt a kérdést másképpen kell megoldani, az idő kell megoldja, fokozatosan, lépésről lépésre.

Bulganyin hangsulyozta, hogy Németország egyik vagy másik részének, vagy akár egész Németországnak olyan államcsoportosulásokba való bevonása, amelyek más államok ellen irányulnak, nem alkalmas az államok közti bizalom megerősitésére.

(Folytatása a 4-ik oldalon).

Kedvező benyomások, bizakodó hangulat az első nap után

GENF. — Az Agerpres különtudósitója jelenti:

Elmondhatjuk, hogy a genfi értekezlet első napja nem keltett csalódást a közvélemény széles köreiben. A kedd reggeli lapok ilyenszerü cimeket adnak: „Kedvező légkör", „Megelégedéssel fogadták Londonban a négy kormányfő első találkozását", „Párisban kedvező az első benyomás", „Példátlanul derülátó hangulat", stb. Egyébként a négy küldöttség első sajtóértekezletein maguk a szóvivők is kidomboritották, hogy a hétfői ülésen igen jó légkör uralkodott. Eisenhower elnök pedig, aki az első ülést vezette, megelégedéssel állapitotta meg, hogy minden küldöttség tanuságot tett együttmüködési óhajáról.

Nyilvánvaló azonban, hogy a dolgokat nem szabad tulzott derülátással és azzal a meggyőződéssel megitélni, hogy az értekezleten felvetődő összes bonyolult kérdések megoldhatók.

A négy nagyhatalom vezetői tegnapi beszédeikben ismertették álláspontjukat. A következő üléseken részletesen meg fogják vitatni minden küldöttség javaslatát.

Egyes svájci lapok kiragadnak egy-egy kérdést és részletesen foglalkoznak velük. Mint ismeretes, Eisenhower felvetette a keleteurópai országok kérdését, noha a népi demokratikus országok az értekezlet egyetlen részvevőjét, így Eisenhower elnököt sem hatalmazták fel arra, hogy országaik helyzetét vizsgálat tárgyává tegye. A „La Suisse" nem hiszi, hogy az USA küldöttsége nagaszkodni fog ezirányban elfoglalt álláspontjához. Több lap, köztük a „Le Monde" hangsulyozza, hogy Anglia és Franciaország álláspontja ebben a kérdésben nincs összhangban az USA-éval, amely ilyképpen csak nagyon kevés támogatásra számithat a másik két nyugati küldöttség részéről.

A NÉGY HATALOM KORMÁNYFŐINEK GENFI ÉRTEKEZLETE

N. A. Bulganyinnak, a Szovjetunió Minisztertanácsa elnökének nyilatkozata

Elnök ur!

A szovjet kormány nevében örömmel üdvözlöm D. Eisenhower urat, az USA elnökét, E. Faure urat, Franciaország miniszterelnökét és A. Eden urat, Nagy-Britannia miniszterelnökét, valamint küldöttségeik tagjait. Őszintén kivánom, hogy értekezletünk eredményes legyen. Méltóságos megelégedésemet fejezem ki afelett, hogy ezen az értekezleten lehetőség nyilt a személyes érintkezésre az Amerikai Egyesült Államok, Franciaország és Nagy-Britannia kormányfőivel.

A négy hatalom kormányfőinek valamennyi érdekelt fél kivánságára összehivott értekezlete olyan időszakban ült össze, amikor világszerte a nemzetközi feszültség bizonyos enyhülése állott be és kedvezőbb viszonyok jöttek létre a megoldatlan nemzetközi kérdések rendezésére.

Melyek azok a tények, amelyek hozzájárultak a nemzetközi feszültség enyhüléséhez?

Ezzel kapcsolatban először is meg kell emlitenünk a koreai vérontás és az indokinai hadmüveletek megszüntetését, ami kétségtelenül a béke erőinek nagy sikere.

Ki kell emelnünk továbbá az olyan nagyfontosságu eseményeket, mint az osztrák államszerződés megkötése, a Szovjetunió és Jugoszlávia kapcsolatainak normalizálása, ami utat nyitott a két ország barátságának és együttmüködésének fejlődéséhez, a 29 ázsiai és afrikai ország bandungi értekezletének sikeres lefolyása, Dzsawaharlal Nehru urnak, India miniszterelnökének látogatása a Szovjetunióban, amelynek folytán még jobban megerősödtek a Szovjetunió és India baráti kapcsolatai, a Szovjetunió kormányának javaslata a Német Szövetségi Köztársaság kormányához a két ország diplomáciai, kereskedelmi és kulturális kapcsolatainak felvétele érdekében.

Különösen szükséges hangsulyoznunk, milyen nagy jelentőségük van a nemzetközi feszültség enyhitése szempontjából a szovjet kormány ez év május 10-i javaslatainak, amelyeket a fegyverzet csökkentése, az atom- és hidrogénfegyver eltiltása és egy uj háboru veszélyének elhárítása kérdésében tett.

Vannak azonban olyan kérdések is, amelyek elválasztanak bennünket és amelyek haladéktalan megoldást követelnek. Minthogy ezek a kérdések nem nyertek megoldást, ezek miatt — noha a nemzetközi helyzetben bizonyos javulás jött létre — a helyzet egészében véve továbbra is feszült, nem alakult ki még az államok között az a bizalom, amely nélkül a népek nem tekinthetnek nyugodtan a holnapi nap elé.

Ismeretes, hogy az ugynevezett „hidegháboru" még folyik. Ezzel kapcsolatban be kell ismerni, az utóbbi években távolról sem történt meg minden arra, hogy felhasználjuk a meglévő lehetőségeket országaink kapcsolatainak megjavitására. Az is ismeretes, hogy a bizalmatlanság és a feszült viszony légkörében egyes kormányok olyan lépéseket tettek, amelyek még jobban megrontották viszonyukat.

Mindez arra kötelez bennünket, a négy hatalom itt egybegyült államférfiait, hogy a legkomolyabban megvizsgáljuk a kialakult helyzetet és minden lehetőt megtegyünk, hogy az államok között, kis és nagy államok között egyaránt létrejöjjön a szükséges bizalom.

Örömmel hallottuk itt D. Eisenhower elnök ur nyilatkozatát, amelyben egyebek között ezeket mondotta:

„Az amerikai nép barátságban szeretne élni a szovjet néppel. Az amerikai és a szovjet nép között nincsenek vitás kérdések, nincsenek konfliktusok, nincs ellenségeskedés kereskedelmi téren. A történelem azt bizonyitja, hogy népeink mindig békében éltek."

Az elnök ur a továbbiakban leszögezte, hogy el kell távolitani a két nép közé állitott összes mesterséges korlátokat.

Mindenben egyetértünk ezzel, mert az emlitett korlátok eltávolitása egyaránt megfelel mind a szovjet és az amerikai népek nemzeti érdekeinek, mind az általános béke érdekeinek.

A szovjet kormány véleménye szerint ennek az értekezletnek nem az a célja, hogy egymás ellen ilyen vagy olyan vádakat emeljünk, hanem az, hogy megtaláljuk a nemzetközi feszültség enyhitéséhez és az államok közötti bizalom légkörének megteremtéséhez vezető utat és eszközöket.

Értekezletünk főfeladata az, hogy megtalálja az utat a szükséges megértés kialakitásához a megoldást követelő kérdésekben. A Szovjetunió küldöttsége azzal az óhajjal jött erre az értekezletre, hogy az értekezlet valamennyi részvevője közös erőfeszitéssel megtalálja a rendezetlen kérdések megoldásának utját, és ami minket, a Szovjetunió küldöttségét illeti, hajlandók vagyunk figyelmesen megvizsgálni az értekezlet többi résztvevőjének javaslatait.

Kétségtelen, hogy ezt várják tőlünk a népek, amelyeknek a figyelme ma Genfre, erre az értekezletre irányul. Nem véletlen, hogy sok államférfi — figyelembe véve a népek törhetetlen békeakaratát — egyre határozottabban állástfoglal a megoldatlan kérdések olyan rendezése mellett, amely tiszteletben tartja valamennyi érdekelt fél jogos érdekeit.

Nem vagyunk hajlamosak arra, hogy minimalizáljuk azokat a nehézségeket, amelyek az ilyen kérdések köztük az európai és ázsiai megoldatlan kérdések rendezésének utjában állanak. Nehézségek vannak, s azok nem is csekélyek. De ha mi valamennyien azzal az óhajjal jöttünk el erre az értekezletre, hogy megtaláljuk a nehézségek legyőzésének utját, ez már biztositék az értekezlet sikerére. A szovjet kormány ugy véli, hogy a négy hatalom kormányfőinek jelenlegi értekezlete — az első ilyen értekezlet a háboru óta eltelt tiz év alatt — történelmi szerepet tölthet be, ha valamennyien igazán arra törekszünk, hogy enyhitsük a nemzetközi feszültséget és létrehozzuk az államok közötti bizalmat.

A szovjet kormány a maga részéről készen áll arra, hogy az USA, Nagy-Britannia és Franciaország kormányaival együtt hozzájáruljon ennek a nemes célnak az eléréséhez.

A Szovjetunió külpolitikája világos. Mi mindig a népek közötti béke, az összes államok békés együttlétezése mellett voltunk és vagyunk, függetlenül egyik vagy másik állam belső rendszerétől, függetlenül attól, hogy az illető állam, monarchia vagy köztársaság, tőkés vagy szocialista állam, mert minden állam társadalmi és gazdasági rendszere az illető nép belügye.

E kétségbevonhatatlan elv elismerése igen nagy fontosságu a rendezetlen nemzetközi kérdések sikeres megoldása szempontjából.

Az, aki valóban aggódik a fennálló helyzet miatt, — amelyet a fegyverkezési hajsza, az egyre veszélyesebb és pusztitóbb tömegirtó fegyverfajták megjelenése jellemez, ami miatt nagy mértékben növekszik a népektől megszámlálhatatlan áldozatot követelő ujabb háboru veszélye — nem tarthatja magát távol azoktól, akik a fegyverkezési hajsza megszüntetését, az atomfegyver eltiltását, az atomenergia kizárólagosan békés felhasználását követelik, az emberiség javára, a civilizáció javára.

Ami a Szovjetuniót illeti, a Szovjetunió amellett volt és továbbra is amellett van, hogy széleskörü nemzetközi együttmüködést kell létesiteni az atomenergia békés felhasználása tekintetében, aminek a fontosságát ismert nyilatkozatában Eisenhower elnök ur is hangsulyozta. A szovjet kormány ezt ismételten kijelentette mind az ENSz-ben, mind az atomkérdésben folytatott szovjet-amerikai tárgyalások során.

A szovjet kormány elhatározta, hogy mihelyt megegyezés jön létre az atomenergia kérdésével foglalkozó nemzetközi ügynökség megalakitására, megfelelő mennyiségü hasadó anyagot bocsát az ügynökség mellett müködő nemzetközi atomanyag-alap rendelkezésére.

Ezzel kapcsolatban hangsulyoznunk kell, a Szovjetunió helyesnek találja, hogy az Egyesült Államok, Anglia, Franciaország és Kanada javaslata alapján állapitsák meg az öt nagyhatalom fegyveres erőinek szinvonalát. Nagyon fontos volna, hogy a jelenlegi értekezlet állást foglaljon egy olyan nemzetközi egyezmény megkötése mellett, amely kifejezi valamennyiünk hozzájárulását ahhoz, hogy az USA, a Szovjetunió és Kina fegyveres erőinek létszámát e hatalmak mindegyike számára 1.000.000—1.500.000 főben. Anglia és Franciaország számára egyenként 650.000 főben állapitsák meg s ha kimondanák, hogy az összes többi államok fegyveres erőinek létszáma államonként nem haladhatja meg a 150.000—200.000 főt.

Szeretném ujra hangsulyozni, hogy a szovjet kormány elfogadta a három hatalomnak a hagyományos fegyverekre vonatkozó javaslatát. Most méltán elvárjuk, hogy ezek a hatalmak tegyék meg azt a lépést, amely biztositja a megegyezést az atomfegyver eltiltásának kérdésében. Ez lehetővé tenné, hogy reális sikra tereljük a leszerelés egész kérdését.

Edgar Faure francia miniszterelnök ur nyilatkozatában utalt arra, hogy csökkenteni kell a katonai célokra szánt költségvetési kiutalásokat s érveket hozott fel ennek alátámasztására. Mi ugy hisszük, hogy ezek az érvek érdeklődésre tarthatnak számot és megérdemlik, hogy figyelmesen tanulmányozzuk őket.

Ezenkivül a szovjet kormány véleménye szerint a négy hatalom jól tenné, ha kezdeti lépésnek a megkötött osztrák államszerződéssel kapcsolatban már most megegyezne abban, hogy leszereli az Ausztria területéről visszavont katonai egységeket és ennek megfelelően csökkenti fegyveres erőinek létszámát.

A szovjet kormány elhatározta, hogy ilyen intézkedést tesz és felhivja az USA, Franciaország és Nagy-Britannia kormányait, hogy kövessék ezt a példát.

Nem szükséges bővebben kifejteni az európai biztonság jelentőségét, az európai béke szavatolásának kérdését. A történelmi tapasztalat azt mutatja, hogy a legvéresebb és a legpusztitóbb háboruk Európában voltak. Ez azt jelenti, hogy az európai béke biztositása döntő jelentőségü az általános béke biztositása szempontjából.

A szovjet kormány meggyőződése, hogy a legjobb ut a béke biztositásához és az ujabb európai agresszió elháritásához egy kollektiv biztonsági rendszer létrehozása az összes európai államok és az Amerikai Egyesült Államok részvételével. Az ilyencélu megfelelő határozatok elfogadása egészséges légkört teremtene az egész európai helyzetben és létrehozná az európai népek normális életkörülményeit. Egyes európai államok más európai államok ellen irányuló katonai csoportosulásai helyett meg kell teremteni az összes európai államok közös erőfeszitésén alapuló biztonsági rendszert, amelynek alapelveit a szovjet kormány ismert javaslataiban már megfogalmazta.

Nem lehet figyelmen kivül hagyni egy ilyen rendszer megalakitásának utjában álló nehézségeket és főleg azt, hogy a jelenlegi tárgyalásokon részvevő hatalmakat katonai kötelezettségek fűzik más államokhoz. Ezért a szovjet kormány ugy véli, hogy a megegyezés érdekében az európai kollektiv biztonsági rendszer megteremtését két szakaszra lehetne osztani. Az első szakaszban a szerződésben részvevő államok nem mentesülnek a korábbi szerződésekben és egyezményekben vállalt kötelezettségeiktől, de kötelezettséget vállalnak arranézve, hogy tartózkodnak a fegyveres erők felhasználásától és békés úton oldják meg a közöttük esetleg felmerülő összes viszályokat. Meg lehetne egyezni abban, hogy addig, amig létrejön a megegyezés a fegyverzet csökkentése és az atomfegyver eltiltása tekintetében, valamint az idegen csapatok visszavonására az európai országok területéről — a szerződésben részvevő államok kötelezettséget vállalnak arranézve, hogy nem tesznek semmiféle ujabb intézkedéseket más európai államok területén lévő fegyveres erőik létszámának növelésére, noha az általuk korábban megkötött szerződések és egyezmények ilyen intézkedéseket irányoznak elő.

A második szakaszban az emlitett államok a szerződésben teljes egészükben magukra vállalják az európai kollektiv biztonsági rendszer megalakitásával kapcsolatos kötelezettségeket s ugyanakkor teljesen megszünik az északatlanti szerződés, a párisi egyezmények és a varsói szerződés érvényessége, az ezek alapján létrejött államcsoportosulások pedig megszünnek és helyüket átveszi az összeurópai kollektiv biztonsági rendszer.

Eden miniszterelnök ur nyilatkozatában megegyezést tart szükségesnek országaink között az európai biztonság kérdésében. Ez igen fontos kérdés s éppen erre törekszik a Szovjetunió is.

A szovjet kormánynak ez az akciója ismételten azt a törekvését bizonyitja, hogy hozzájáruljon a tényleges és hatékony európai kollektiv biztonság megteremtéséhez.

A szovjet kormány véleménye szerint végeredményben arra kell törekedni, hogy az európai államok területén ne legyenek idegen csapatok.

Az idegen csapatok kivonása az európai államok területéről és a második világháboru előtti helyzet ilyen értelmü visszaállitása önmagában véve is nagyfontosságu lépés lenne a béke megszilárditása szempontjából, gyökeresen megjavitaná az európai helyzetet és elháritaná az egyik fő forrását, ha ugyan nem legfőbb forrását annak a bizalmatlanságnak, amely jelenleg az államok közötti kapcsolatokban észlelhető.

Ennek az akciónak a fontossága mégjobban kitünik, ha a fegyverzet csökkentésének és az atomfegyver eltiltásának kérdésével kapcsolatban vizsgáljuk. Az idegen csapatok kivonása az európai államok területéről nagy mértékben megkönnyitené a megegyezést a hagyományos fegyverzet csökkentése terén az európai államokban és nemcsak az európai államokban s ugyanakkor a nukleáris fegyverek használatának eltiltása terén is.

Természetes, hogy a Szovjetunió ezzel nem követel magának különleges feltételeket, jóllehet történelmi tapasztalatai azt bizonyitják, hogy nem kisebb, hanem nagyobb mértékben van oka aggódni nyugati határai miatt, mint más államoknak. Közismert tény, hogy amikor az agresszor megtámadta országunkat, nem egyszer tört utat magának a Szovjetunió nyugati határain levő államok területén.

Szeretnénk ismerni az Egyesült Államok, Nagy-Britannia és Franciaország kormányainak állásfoglalását a szovjet kormány általam kifejtett véleményével kapcsolatban, mind a fegyverzet csökkentésének s az atomfegyver eltiltásának, mind pedig az európai kollektiv biztonsági rendszer létrehozása és az idegen csapatoknak az európai államok területéről való kivonása kérdésében.

Természetes, hogy e kérdések közül az egyik vagy másik kérdésben szükséges megegyezés — mivel mindegyik nagyon fontos a világ sorsa szempontjából — valószinüleg időt igényel még akkor is, ha a megoldás alapjait illetően meg tudnánk egyezni. Tekintettel erre, valamint arra, hogy a jelenlegi értekezleten képviselt államok, más országokkal kötött szerződések és egyezmények alapján bizonyos kötelezettségeket vállaltak magukra, felmerül a kérdés, hogy milyen akciókat kellene indítani a szükséges megegyezés létrejöttéig, hogy a négy hatalom erőfeszitései az országok közti feszültség enyhitésére irányulhassanak, tehát a megoldatlan kérdések rendezéséhez szükséges feltételek megteremtéséhez vezessenek, beleértve a leszerelést, az európai biztonsági rendszer létrehozását, beleértve a német kérdés megoldását, amely az európai biztonság szempontjából a főkérdés volt és az is marad.

A szovjet kormány a leszerelésről és az európai biztonsági rendszerről szóló programját előterjesztve abból a tényből indul ki, hogy nemzetközi feszültség enyhitése és az európai kollektiv biztonsági rendszer megteremtése nagymértékben megkönnyitené a német kérdés megoldását, megteremtené a szükséges előfeltételeket Németország békés és demokratikus alapon való egyesitéséhez.

A szovjet kormány amellett foglalt és foglal állást, hogy Németországot a német nép nemzeti érdekei és az európai biztonság érdekei alapján kell egyesiteni. Németországnak demokratikus és békeszerető államként való egyesitése óriási jelentőségü lesz mind az európai béke sorsa, mind magának a német nemzetnek a szempontjából, hiszen a háboruk nem egyszer okoztak nagy áldozatokat és anyagi károkat a német nemzetnek. Németország egyesitése széles távlatokat nyit meg az ország békés gazdasági és kulturális fejlődése, a lakosság jólétének emelkedése előtt.

(Folytatása a 3-ik oldalon.)

A Tudomány- és Kulturaterjesztő Társaság a kulturforradalom szolgálatában

Hazánknak a dicsőséges szovjet hadsereg által történt felszabaditása után a dolgozó parasztsággal szövetkezett munkásosztály vette kezébe a hatalmat, élcsapata, a párt vezetése alatt.

Nagy feladatok megoldása várt a pártra, mert egyidőben kellett megszerveznie és uj alapokra fektetnie a gazdasági életet, uj államapparátust teremtenie. Ugyanakkor a gyakorlat által felvetett uj kérdésekre a tudomány segitségével kellett megoldást találni, mert a marxista—leninista felfogás szerint a szocializmust nemcsak gazdasági területen kell felépiteni, hanem kulturális téren is.

A müveltségnek be kellett hatolnia a széles népi tömegek közé, hogy közkincsükké váljon és megvilágitsa előttük a szocializmus épitésének utját. Igy a gazdasági és politikai élet területén végbement forradalmi jelentőségü eseményekkel egyidőben a Szovjetunió példája nyomán megkezdődött országunkban is a kulturforradalom.

A közoktatásügyi reform, az irástudatlanság felszámolása, az RNK Akadémiájának és különböző tudományos társulatoknak megteremtése, az 1949-ben létesitett állami dijak és az azzal járó cimek a tudomány, irodalom és müvészet sokoldalu fejlesztését célozta. Pártunk ezirányu gondoskodása tükröződik az 1955. évi állami költségvetésben is, amely jelentős összegeket irányoz elő közoktatás, kultura, közegészségügy és egyéb szociális akciót számára. Igy tehát lényegesen emelkedett a tudósok teremtő tevékenységének lehetősége s ezzel kapcsolatban felmerült az a fontos kérdés, hogyan lehet ezeket az uj alkotásokat megismertetni a tömegekkel.

A Román Munkáspárt kezdeményezésére ebből a célból alakult meg 1949 junius 24-én a Tudomány és Kulturaterjesztő Társaság, mely összekötő kapocs a laboratóriumok, kutatóintézetek és a tömegek között. Ez a társaság, mely a párt támogatását és irányitását élvezte, a Szovjetunióbeli „Politikai és Tudományos Ismeretterjesztő Összszövetségi Társulat" gazdag tapasztalatára támaszkodott. Szervezeti szabályzata igy fogalmazta meg feladatait: „A tudományos és politikai ismeretek terjesztése a néptömegek közt, harc a maradiság, a miszticizmus és a babonák ellen, harc a dolgozó nép érdekeivel ellentétes ideológiai behatások ellen, bármilyen formában is nyilvánulnak meg."

A társaság megalakulása óta élvezte az RNK haladó értelmiségeinek hathatós támogatását és igy tág tér nyilott a tevékeny munkára. E munka formái a következők: előadások kidolgozása, könyvek, folyóiratok és tudományt népszerüsitő müvek kiadása, rádióelőadások, tudományos és dokument filmek bemutatása, kiállitások rendezése. A társulatnak négy tudományos szakosztálya van: a politikai-társadalmi, mezőgazdasági tudományi, természettudományi és végül a matematika-fizikai-müszaki tudományok szakosztálya. Ezek magas tudományos szinvonalon tárgyalják a természet és társadalmi élet jelenségeit. Az előadások nyelvezete egyszerü, élénk és szines, ugy, hogy a dolgozó tömegek számára könnyen érthető és élvezetes.

A Tudomány- és Kulturaterjesztő Társaság aradtartományi fiókja az ország többi fiókjával egyidőben alakult meg és kezdettől fogva élénk tevékenységet fejtett ki tartományunk dolgozó tömegeinek müvelődése érdekében. Tanárok, jogászok, orvosok, mérnökök szolgálatába állitották tudásukat és a dolgozó tömegeket a legkülönbözőbb tudományágak ismeretével vértezték fel. D. Ciurea Viorel, Márton Géza, Pop Emil és Gîrda Traian egyetemi tanárok, valamint Milos Marin, Nita Alex és Chalmutchi Gheorghe egyetemi tanársegédek fáradhatatlanul dolgoztak népszerü előadások megtartásán és a dolgozó parasztsággal folytatott tudományos megbeszélések kidolgozásán. Ezek az előadók részt vettek a Békeharc Bizottság, az ARLUS és a nőbizottság akcióiban és hozzájárultak a tömegek politikai tájékoztatásához, a békeharchoz, valamint a Szovjetunió és a népi demokratikus országok megvalósitásainak ismertetéséhez. Piscoreanu Iosif, Grada Elena és Bej Anghela elvtársak tartományunk legtávolabbi falvait is felkeresték, hogy ott előadásokat tartsanak.

A S. R. S. C. munkaközössége előadássorozatokat szervezett a babonák és a maradiság ellen. Ismertette az ember származását és az élet megjelenését a földön. Kitüntek Wiszmek Károly, Neumann Fülöp, Nacht Libertina, Schön István, Gheorghiu Márta, Fritea Augustin, dr. Schweitzer József, Urbán József és más előadók, akik sok kérdést tisztáztak és előadásaikat képsorozattal és diafilmek vetitésével támasztották alá.

Magasszinvonalu mezőgazdasági tárgyu előadásokat tartottak Márton Géza, Sîrbu Andrei, dr. Spînu Petre és Pop Emil egyetemi tanárok, valamint Milos Marin, Opris Rozalia tanársegédek és mások.

A S. R. S. C. tevékenységét hathatósan támogatja a tartományi szaktanács, a kisipari termelőszövetkezetek tartományi szövetsége és az egyes szakszervezetek.

Az 1954 junius és 1955 junius közötti időszakban a S. R. S. C. aradi fiókjának előadói a rajoni lektorátusokkal együtt 3000 előadást tartottak körülbelül 300.000 hallgató számára. Ezek a számok képet adnak arról a nagyarányu munkáról, melyet tartományunk értelmisége fejtett ki a tömegek kulturszinvonalának emelése terén.

A rajoni lektorátusok közül kiemelkedő eredményeket ért el a körösrajoni lektorátus, melynek felelőse Andor Teodor elvtárs, a nagyszentmiklósi lektorátus, melyet Caza Aurel és Eremia Valeria elvtársak vezetnek és a gurahonci lektorátus, melynek felelőse Martin Gheorghe elvtárs. Ezek a lektorátusok megbirkóztak a felmerülő nehézségekkel és jó munkát végeztek. Az előadók kollektivája bejárta a tartomány különböző községeit, hogy az előadásokat az illető rajon vagy község helyi sajátosságainak megfelelő módon dolgozzák fel és hogy a dolgozó parasztságot érdeklő számos kérdést a helyi sajátosságoknak megfelelően fejthessenek ki. Több tanár, így Nacht Martin, Manoliu F., Rosu Constantin, Czilling A., Sarlau Grigor, Popovici Aurelia és mások nagy odaadással vettek részt ebben az akcióban.

Tekintettel arra a nagy érdeklődésre, amelyet a dolgozók az atomenergia békés célokra való felhasználásának kérdésében tanusitanak, Aradon előadássorozatot tartottunk „Az atomenergia az ember szolgálatában" cimmel. Ez a sorozat négy előadásból állott, a dolgozók nagy érdeklődéssel fogadták. A közönség további hasonló ismeretterjesztő előadásokat kért. A Helyi Turisztikai Irodával együttműködve turisztikai tárgyu előadásokat rendeztünk, melyek hazánk és tartományunk szépségeit ismertették. Ezeket az előadásokat a dr. Schweitzer József tanár elvtárs által összegyüjtött anyag alapján dolgoztuk ki.

Városunk dolgozói értékelik előadásainkat, ezt bizonyitja az a tény, hogy gyakran fordulnak fiókunkhoz és bizonyos tárgykörből előadásokat kérnek.

A S. R. S. C. aradi fiókja tanult az elmult hat esztendei tevékenységéből, magáévá tette az érdeklődők inditványait, javaslatait. A haladó értelmiségiek egyre nagyobbodó körének tevékeny támogatásával a jövőben még eredményesebben teljesitheti feladatát és állandóan harcolni fog, hogy a kultura és tudomány fénye eloszlassa a tudatlanság multból megmaradt sötétségét. Csak igy teljesitheti hivatását, igy járulhat hozzá drága hazánknak, a Román Népköztársaságnak megerősödéséhez és felvirágoztatásához.

Toma Elza,
tanárnő, a S. R. S. C. aradi fiókjának titkára.

Rádióműsor

Csütörtök, julius 21

BUKAREST I: 8.50: Központi sajtószemle. 8.13: Könnyüzene. 9.15: Reggeli hangverseny. 9.45: „Mesék gyermekek részére." 10.15: A rádió népi zenekara játszik. 10.42: Kamarazene. 11.15: Román könnyüzene. 11.45: Schumann: C-moll hangverseny hegedüre és zenekarra. 12.15: Zene. 12.55: Hirek. 13.00: „Dalol a világ ifjusága" 13.30: A Litván SzSzK zeneszerzőinek müveiből. 14.45: Dalok a Fesztivál tiszteletére román szerzőktől. 15.00: Népi zene. 15.30: Hirek. 15.35: Szimfonikus zene. 16.30: „A könyv a mi barátunk". 17.00: Kóruszene. 17.30: Hirek. 17.40: „Olasz szerenád." 18.00: A Lengyel NK dalaiból. 18.15: Előadás. 18.30: A kolozsvári Állami Román Opera zenekarának hangversenye. 19.00: Falvak ujsága.

BUKAREST II: 14.30: Miről ir a „Scinteia"? 14.40: Könnyüzene. 15.00: Hirek. 15.05: Kóruszene. 15.35: Ioana Radu énekel. 16.00: Hirek. 16.15: Hangversenymüvek szovjet szerzőktől. 17.00: „Könyvek és hősök" 17.30: Román népi melódiák. 18.00: Szonáta furvolára és zongorára. 18.20: Operettzene. 18.40 „Szatira és tréfa." 19.00: Kivánsághangverseny. 19.45: Az NDK kóruscsoportjainak müsora. 20.00: Rádióujság. 21.30: Tánczene. 22.00: Hirek. Sport.

BUDAPEST (KOSSUTH): 8.30: Régi muzsika. 9.20: Iskolások müsora. 10.00: Hirek. 10.10: Zenekari hangverseny. 10.50: Szimfonikus táncok. 11.30: Irodalmi riport. 11.50 Enekkar. 12.00: Hirek. 12.10: Puccini operáiból. 13.00: Büszkeségeink. A tiszalöki duzzasztómü. 13.20: Operettrészletek. 14.15: Gyermekujság. 15.00: Hirek. 15.10: Gyermekrádió zenésmüsora. 15.25: Az épülő kommunizmus nagy országában. 15.55: Indulók, és táncok. 16.20: „Uj rendet a világra". Emlékezés Komjáth Aladárra. 16.40: Sziv küldi... 17.00: Hirek. 17.25: Egy falu — egy nóta. 17.55: Egy pillantás a nagyvilágba. 18.00: Riportmüsor. 18.20: Szórakoztató zene. 19.30: Tánczene. 19.50: Felolvasás. 20.00: Esti hiradó 20.20: Szórakoztató zene. 20.35: Verdi: Álarcosbál. 22.00: Hirek. 22.15: Hanglemezujdonságok. 23.35: Szrakoztató zene. 24.00: Hirek 0.10: A rádió zenekara játszik.

BUDAPEST (PETŐFI): 14.00: Zenekari muzsika. 14.40: Lengyel népdalok. 15.20: Magyar szerzők müveiből. 16.00: Szórakoztató zene. 16.30: Fiatalok zenei ujsága. 17.25: Német és olasz népdalok. 17.45: A Gobi sivatag uj élete. Előadás. 18.00 Kamarazene. 18.35: Felolvasás. 19.00: Sportfilmek zenéjéből. 19.30: Muszorgszkij: Gyermekszoba. Dalciklus. 20.00: Zenekari hangverseny. 20.40: A világirodalom nagy versei. 20.55: Tánczene. 21.30: Sporthiradó. 21.50: Vidám kórusok. 22.20: Brahms: II. szimfonia.

Testnevelés és Sport

Az utánpótlás csapatok városközi kupamérkőzése

Vasárnap folytatódnak az utánpótlás csapatok részére kiirt kupamérkőzések, amelyek második fordulójának programja a következő:

I. csoport: Iasi—Galac, Bacau—Birlad.

II. csoport: Ploesti—Bukarest, Constanta—Sztálinváros.

III. csoport: Arad—Resica, Craiova—Temesvár.

IV. csoport: Nagyvárad—Kolozsvár, Nagybánya—Marosvásárhely.

Aradon tehát vasárnap a resicai válogatott játszik, amely az első forduló keretében 2:1 arányban legyőzte Craiova utánpótlás-válogatottját.

A második forduló előtt a négy csoportban a sorrend a következő

I. csoport							
Galac	1	1	—	—	6	1	2
Bacau	1	1	—	—	3	1	2
Iasi	1	—	—	1	1	3	—
Birlad	1	—	—	1	1	6	—
II. csoport							
Constanta	1	1	—	—	2	1	2
Ploesti	1	—	1	—	1	1	1
Sztálinváros	1	—	1	—	1	1	1
Bukarest	1	—	—	1	1	2	—
III. csoport							
Temesvár	1	1	—	—	1	—	2
Resica	1	1	—	—	2	1	2
Craiova	1	—	—	1	1	2	—
Arad	1	—	—	1	—	1	—
IV. csoport							
Kolozsvár	1	1	—	—	2	0	2
Marosvásárhely	1	—	1	—	1	1	1
Nagyvárad	1	—	1	—	1	1	1
Nagybánya	1	—	—	1	0	2	—

Nagy sikert értek el az aradi ifjusági tornászok

Piatra Neamton rendezték meg az országos ifjusági tornászbajnokság döntőit, amelyen aradi tornászok is szerepeltek. Az aradi versenyzők megállták helyüket és a népes mezőnyben — 76 ifju tornász fiu és leány indult — több első és második helyet értek el.

A leányok versenyében Anghel Cornelia az egyéni összetett versenyben 106.85 ponttal a második helyen végzett az elsőosztályuak küzdelmében, az egyes szerek közül a gerendán 15.60 ponttal, a talajtornában 17.90 ponttal, a lóugrásban pedig 16.35 ponttal végzett az első helyen.

A fiuk közül az elsőosztályuaknál Drumus Tiberiu 100.30 ponttal második, Cernusca Cornel pedig 77.10 ponttal a másodosztályuaknál első az egyéni összetett versenyben. Drumus a talajtornában 15.85 ponttal, lovon 14.90 ponttal, gyürün pedig 14.45 ponttal végzett az első helyen. A másodosztályuaknál Cernusca a korláton 8.65 ponttal, a talajtornaban 8.75 ponttal, a lovon 8.45 ponttal, a lóugrásban 8.60 ponttal, a gyürün pedig 8.50 ponttal nyert első dijat.

Aradi női turisták országos terepversenyt nyertek

Az elmult napokban ért véget a bucegi hegyekben a női turista terepverseny tartományközi szakasza, amelyen 18 tartomány női turistacsapatai vettek részt. A 18 tartomány képviseletében megjelent női csapatok kitünő képességeket igazoltak és kitartásukra, akarásukra jellemző, hogy egyetlen csapat sem adta fel a küzdelmet. A győzelmet az aradi női turista-csapat szerezte meg, amely számos kiváló turista együttest előzött meg és méltán szolgált rá a kitünő eredményre. A versenyben részvevő csapatok sorrendje:

1. Arad 727 pont, 2. Ploesti 689 pont, 3. Bukarest 679 pont, 4. Birlad 608 pont, 5. Kolozsvár 602 pont, 6. Magyar Autonóm Tartomány 506 pont, 7. Sztálintartomány 447 pont, 8. Craiova 407 pont, 9. Nagyvárad 375 pont, 10. Constanta 347 pont, 11. Suceava 295 pont, 12. Nagybánya 277 pont, 13. Hunyad 250 pont, 14. Iasi 250 pont, 15. Pitesti 237 pont, 16. Bacau 217 pont, 17. Galac 134 pont, 18. Temesvár 104 pont.

Néhány sorban

Kolozsváron városközi céllövő versenyt rendeztek, amelyen a helyi versenyzőkön kivül bukaresti, aradi, sztálinvárosi, temesvári és iasii versenyzők is résztvettek. Az aradiak közül a 3x40 lövéses versenyben Quintus Terezia 1106 ponttal megnyerte a női versenyt a sztálinvárosi Roth Maria (1084 pont) és a bukaresti Ton Elena (1077 pont) előtt.

A francia-holland női atlétikai versenyt a franciák 57:49 arányban megnyerték. A 100 méteres sikfutásban Capevielle (francia) 12 mp.-el beállitotta a francia rekordot.

A prágai teniszverseny férfi egyesének döntőjében a csehszlovák Javorsky nagy küzdelem után 6:2, 6:3, 5:7, 6:2 arányban legyőzte a magyar Ádámot. A női egyest a magyar Körmöczy nyerte.

Sportbarátság

— Ha pedig Bob Gordon nem győz Steve Adkins ellen, akkor nemcsak a pontversenyt vesztettük el, hanem a vándorserleg is véglegesen a Pennsylvania egyetem birtokára kerül — mondotta Bill Summers az egykori kitünő ugróatléta, a Howard egyetem atlétáinak edzője.

Mélységes csend fogadta szavait és a Howard egyetem atlétái, akik megbeszélést tartottak edzőjükkel, a néhány nap mulva sorrakerülő nagy viadalra gondoltak, amelyen az USA legjobb egyetemi atlétái találkoznak a salakon.

Bob Gordon és Steve Adkins ugyanabban a városban születtek. Bob Mike Gordonnak, az olajtröszt „mindenható" igazgatójának egyetlen gyermeke, Steve pedig Harry Adkinsnak, a Gordon-konszernhez tartozó egyik olajfinomító üzem könyvelőjének fia. A két egykoru ifju együtt járt középiskolába és mindketten egyforma hajlamot mutattak az atletika iránt. Bob és Steve középtávon értek el sikereket: hol Bob, hol pedig Steve nyerte az iskolai bajnokságot 800 méteren. Amikor elvégezték a középiskolát és egyetemre kerültek, utaik elváltak, de mig Bob számára rendszeresen és a szükségesnél jóval nagyobb mennyiségben érkeztek hazulról a dolláros, addig Stevenak félnapos elfoglaltságot kellett keresnie, hogy egyetemi tanulmányait folytathassa. Az egyik nagy élelmiszeripari vállalat számára szerkesztette az inyencsiklandozó reklám-versikéket.

A nagy versenyt megelőző utolsó edzés után Bob elgondolkozva indult hazafelé. Gondolatait a nagy tét foglalkoztatta: melyik egyetem nyeri a serleget és vajon sikerül-e legyőznie Stevet. Billnek alighanem igaza volt — füzte gondolatait — valóban, az erőviszonyok teljesen kiegyenlitettek: rövidtávon mi győzünk, hosszutávon ők jobbak, az ugrószámokban — hála Summers szakavatott kezének — ismét felénk int a győzelem pálmája, viszont a dobószámokban elvitathatatlan a pennsylvániaiak fölénye. Döntést tehát az ő és Steve küzdelme hoz majd. Annyira elmerült gondolataiban, hogy észre sem vette: az utat szegélyező virágágyak között jár. Csak akkor rezzent össze, amikor egy kaviccsba belerugott. Tekintetét a kis kaviccsra szegezte, s egyszerre csak felragyogott az arca. Gyors, ruganyos léptekkel indult lakása felé.

★

Richard Rowers, a Pennsylvania egyetem atletikai szakosztályának szertárosa nem kis meglepetéssel látta, hogy aki becsengetett hozzá, nem más, mint Bob Gordon, Mike Gordon fia. A már deresedő fejü szertáros jól ismerte a Gordon családot: mielőtt a Pennsylvania egyetemhez került, Gordonéknál ette a szobainasok kis darab, de nagyon keserü kenyerét.

— Bámulsz öregem, mi!? — veregette meg Bob a szertáros vállát. — No ne ijedj meg, csak azért jöttem el hozzád, hogy megkérdezzem, akarsz-e könnyü munkával 100 dollárt keresni?

És még mielőtt Rowers válaszolhatott volna, Bob előadta tervét, jövetelének célját.

— Nézd, öregem, — mondotta végül — ebben a boritékban 50 dollárt találsz, s ezzel átadta a boritékot a szertárosnak, a másik ötvenet akkor kapod, amint Steve Adkins a cipőjébe csusztatott kavicstól lesántulva, feladta a versenyt.

Bob gyorsan távozott, hogy még elérje a délutáni vonatot. Dick Rowers pedig — kezében az 50 dolláros boritékkal — elgondolkozva nézett egykori gazdája fia után. Arra a két pofonra gondolt, amit annak idején a 18 éves Bobtól kapott, mert a fiatalur egy alkalommal nadrágja vasalását nem találta megfelelőnek.

★

A stadionban óriási az izgalom: Bill Summers jóslata bevált, s a pontversenyt csakugyan annak az egyetemnek versenyzői nyerték, amelyiknek futója a 800 méteren győz. A 800 métert követő kalapácsvetést ugyanis a pennsylvániaiak, a távolugrást pedig Hunther, a Howard egyetem versenyzője, — aki már 770 cm.-t is ugrott — nyeri. Bob és Steve mellett még négy „autszájder" rajtol a 800 méteren, de ezek közül egyik sem tud 1:52-nél jobbat. Bob és Steve pedig már 1:50-en belüli eredményt is értek el.

Elérkezett a nagy pillanat. A rajtnál megjelent a hat futó: a fehér mezbe öltözött Bob Gordon, a kék mezben levő Steve Adkins, továbbá Tim Bather, Simon Stucks, Richard Parker és Davis Taylor. Az indító pisztolylövése után a hat futó, mintha acélrugó lökte volna ki őket, egyszerre indult és Parker tört az élre, de mögötte szorosan Bob helyezkedett el. Őt követte Steve, mig a többiek néhány méterrel az élcsoport mögött futottak erős, egyenletes iramban. Száz méter után a sorrend nem változott, csak a kanyarban, mintha az első három futó közötti távolság még inkább csökkent volna. A második kanyarban Simon Stucks megkisérelte, hogy befogja a vezetőket, de Bob és Steve erősitettek, csak Parker maradt most már harmadiknak, aki mögött Stucks következett. Négyszáz méter után sem változott a sorrend, de amikor az utolsóelőtti kanyarból kikerültek a versenyzők, a küzdelem fokozódott. Bob növelte előnyét és azt a célegyenesig meg is tartotta. Amikor beértek a célegyenesbe, Bob ijedten hallotta maga mögött Steve lépteit. Nem értette: miért nem sántult le versenytársa, miért nem adta fel a versenyt. Steve pedig most szinte ellenállhatatlanul tört előre. Fokozatosan megközelitette Bobot, akit a cél előtt 30 méterrel befogott és két méterrel megelőzött. Bob mögött Parker futott be harmadiknak. Stevet a stadion közönsége nemcsak győzelméért ünnepelte melegen, de az elért 1:49.6 mp.-es jó időért is. Bob viszont keserves arccal sietett öltözőjébe.

Az esti banketten Bob már alaposan megvigasztalódott és ezt főleg annak a néhány pohár pezsgőnek köszönhette, amelyet bánata eloszlatása céljából felhajtott. Már éppen indulni akart, hogy távozó társaihoz csatlakozzék, amikor levelet kézbesitettek számára. A tömött boritékban 10 darab ötdolláros bankjegy mellett néhány sort talált.

„Azt hitte, hogy megvesztegethet és pénzzel megszerezheti a győzelmet, amit becsületes küzdelemben nem tudott kivivni. Tévedett, mert sem száz, sem ezer dollárral, sem pedig Mike Gordon egész vagyonával nem vesztegethet meg. Steve Adkinsnak mindent elmondottam és a maga aljassága adott még nagyobb erőt számára, hogy kivivja a győzelmet. Az ötven dollárját, amelyet itt visszaküldök, használja fel máskor okosabban! Richard Rowers."

★ ★

A bukaresti Világifjusági Találkozó atletikai versenyén a 800 méteres sikfutás befejezése után a hangosanbeszélő márix hirdette az eredményt:

„Első Ted Duncan Délafrikai Unió 1 perc 50 másodperc, második Karel Simacek Csehszlovák Köztársaság 1 perc 51.2 másodperc, harmadik Biró János Magyar Népköztársaság 1 perc 51.8 másodperc."

A három futó pillanatok alatt elfoglalta helyét a győzelmi emelvényen. A középső, magasabb részen a verseny győztese, a sötétbőrü, nyulánk Ted Duncan, aki a távoli Johannesburgból érkezett Bukarestbe a Világifjusági Találkozóra: tőle jobbra az alacsonyabb, de rendkivül izmos Karel Simacek foglalta el helyét, mig Tedtől balra a hosszulábu, alig 19 éves Biró János helyezkedett el. Miután átvették az értékes dijakat, a három fiu melegen megrázta egymás kezét. A verseny után Simacek volt az első, aki Duncannak gratulált és a két ifju között őszinte barátság fejlődött ki.

A Világifjusági Találkozó sportesményeinek záróbankettjén is egymás mellett ültek. Karel elmondotta, hogy harmadéves egyetemi hallgató és nagy lelkesedéssel beszélt a tanári pályáról, amelyre oly sok szeretettel készült. Ted beszámolt uj barátjának a johannesburgi dolgozók sivár helyzetéről. Az egyik konzervgyárban dolgozik és a bére oly csekély, hogy özvegy édesanyját sem tudja eltartani. Az idős asszony mosódában végez nehéz munkát, hogy fiával együtt megélhessen. Beszélt Ted a délafrikai dolgozók békeharcáról, a sztrájkokról, amelyeket a johannesburgi vasuti- és kikötőmunkások szerveztek a amelyekhez később sok gyár és üzem dolgozói is csatlakoztak. Elmondotta, milyen lelkesen készült a nyolctagu délafrikai sportoló-küldöttség a bukaresti találkozóra és nem hallgatta el azokat a nehézségeket sem, amelyeket a délafrikai hatóságok akadékoskodása folytán le kellett küzdeniök.

Másnap, mielőtt a találkozó sportolói hazautaztak volna, Karel és Ted melegen bucsuztak el egymástól az Ambasador szálloda előcsarnokában. A kis délafrikai csoport vonatja délelőtt indult, mig a csehek csak este utaztak el.

— Igérem, hogy irni fogok — mondotta Duncan — miközben gondosan feljegyezte Karel prágai cimét.

— Én pedig válaszolok — rázta meg bucsuzóul barátja kezét Karel Simacek.

★

Ted Duncan állta szavát és alig néhány héttel a bukaresti Világifjusági Találkozó után Karel Simacek számára levelet hozott a posta Johannesburgból. Ted levelében beszámolt arról, milyen mostoha fogadtatásban részesültek otthon, noha rajta kivül Simon Frey, a hosszutávuszó is első dijat nyert Bukarestben: az 1500 méteres távuszásban ért elsőnek célba. „Megmotoztak bennünket — irta Ted — és elsősorban békepropaganda iratok után kutattak. Néhány órára be is zártak bennünket egy szobába és csak azután engedtek szabadon."

Karel válasza sem késett soká és ebben a csehszlovák fiu sikeres vizsgáiról számolt be. A két barát levelei rendszeresekké váltak: kéthavonként irtak egymásnak. Ted megirta, hogy elsőizben sikerült 1:50 alá szoritania eredményét: 1.49.5 másodperccel nyerte a Délafrikai Unió 800 méteres sikfutó bajnokságát. Karel szorgalmasan készült a kollokviumokra, hiszen már csak féléve volt hátra, hogy megszerezze a tanári diplomát. Azért az atletikát sem hanyagolta el, de a bukaresti eredményét csak megközeliteni tudta és 1:51.4 másodperces időeredménnyel nyerte a prágai TF versenyét.

★

Közeledett a varsói Világifjusági Találkozó időpontja: Ted megirta Karelnek, hogy pénz hiányában a Délafrikai Unió ifju sportolói ezen a találkozón aligha vehetnek részt. „Gondolatban azért veletek leszek — irta levelében Ted s ne busulj, mert igy — remélem — te nyered majd a 800 métert Varsóban."

★

Karel Simacek, a prágai Testnevelési Főiskola tanára átadta a gyüjtőivet az intézet igazgatójának és ugyszólván percek alatt 4000 korona gyült össze.

— Most már van 10.000 koronánk — mondotta Karel tanártársának, Francisek Tokarnak, akivel együtt végezte a főiskolát. — Még 20.000 koronára van szükségünk — tette hozzá — és már irtam is Brnoba és Bratiszlávába: remélem, az ottani testvérintézeteinkben sem lesz eredménytelen a gyüjtés.

Néhány nappal később befutott a brnoi és bratiszlavai távirat: összesen 23.200 koronát gyüjtöttek a két intézetben és a pénzt már át is utalták a prágai TF cimére.

Most már nincs akadálya, hogy Tedék is ott legyenek Varsóban — gondolta Karel és leült, hogy levelet irjon barátjának.

„Kedves barátom! Nagyon rosszul esett, amikor legutóbbi leveledből arról értesültem, hogy nem jöhettek a varsói találkozóra, mert — nincs pénz az utiköltségre. Aznap este sokáig gondolkoztam azon, hogyan tudnék segiteni és mentő ötletem támadt: öszegyüjtjük számotokra az utiköltséget. Már másnap hozzáláttam tervem megvalósitásához és örömmel közölhetem, hogy 33.000 koronát sikerült gyüjtenünk, amelynek átutalása iránt egyidejüleg intézkedtem. Ezzel — ugy hiszem — nincs akadálya, hogy augusztusban Varsóban találkozzunk és bár tudom, hogy legjobb esetben is csak második helyre számithatok mögötted a 800 méteres sikfutásban, mégis kimondhatatlan örömmel tölt el a tudat: ismét együtt lehetünk. Ott lehetünk ujból valamennyien, ifjak a világ minden részéből, hogy kinyilvánitsuk törhetetlen békeakaratunkat. Erről a találkozóról ti, a gyarmati országok elnyomott ifjai sem hiányozhattok és örömmel várunk benneteket. Sok-sok szeretettel üdvözöl a viszontlátásig, barátod Karel."

Weinberger István

N. A. Bulganyinnak, a Szovjetunió Minisztertanácsa elnökének nyilatkozata

(Folytatás az első oldalról)

El kell ismernünk, hogy Németország egyesítésének utjában a legfőbb akadály jelenleg Nyugat-Németország remilitarizálása és a nyugati hatalmak katonai csoportosulásaiba való bevonása. Ebben az ügyben eszmecserét kellene folytatni, figyelembe véve, hogy a német kérdést abban az esetben is meg kell oldani, ha a jelenlegi feltételek között nem sikerülne egyszerre megegyezésre jutni Németország egyesítésének kérdésében. Ebben az esetben lépésről-lépésre kell megoldani ezt a kérdést.

Szükségesnek tartok felvetni néhány más kérdést is.

A szovjet kormánynak az a véleménye, hogy egyrészt az észak-atlanti egyezményben és a párisi szerződésekben részvevő, másrészt a varsói szerződésben részvevő államok kölcsönösen kötelezhetnék magukat, hogy nem használnak fegyveres erőt egymás ellen. Természetes, hogy egy ilyen kötelezettség vállalása nem csorbithatja meg az államoknak az ENSz-Alapokmány 51. szakaszában meghatározott elidegeníthetetlen egyéni, vagy kollektiv önvédelmi jogát, fegyveres agresszió esetén.

Az említett államok kötelezettséget vállalhatnának arra is, hogy az európai békét veszélyeztető viszályok vagy nézeteltérések felmerülése esetén kölcsönösen tanácskozásokat folytatnak egymással.

A szovjet kormány fel kivánja hivni Franciaország, Nagybritannia és az USA kormányait egy mind időszerűbbé váló fontos kérdésre.

Mint ismeretes, az utóbbi időkben mind több államban erősödik egy semlegességi irányzat, a tömböktől és katonai koalicióktól való távolmaradás politikája. A tapasztalat azt bizonyitja, hogy egyes államok, amelyek a háboru idején semlegességi politikát folytattak, biztositották népeik biztonságát és pozitiv szerepet játszottak. Ezt bizonyitja a második világháboru tapasztalata is, noha bizonyos országok semlegessége nem volt éppen kifogástalan.

A szovjet kormány azon a véleményen van, hogy amennyiben egyik vagy másik állam, amely a katonai csoportosulásoktól való távolmaradás semlegességi politikáját folytatja — mig ezek a csoportosulások fennállnak — felvetné területi biztonsága és sérthetetlensége szavatolásának kérdését, a nagyhatalmaknak figyelembe kell venniök ezt az óhajt. A Szovjetunió mindenesetre hajlandó részt venni ilyen szavatosság nyujtásában, mint például Ausztria esetében tette.

Érintették itt a keleteurópai országok, a népi demokráciák kérdését. E kérdés felvetése az értekezleten azt jelentené, hogy belesodródunk a más államok belügyeibe való beavatkozásba.

Márpedig köztudomásu, hogy ezekben az országokban a népi demokratikus rendszert maguk a népek hozták létre akaratuk szabad nyilvánitása alapján. Ezenkivül, senki sem hatalmazott fel bennünket arra, hogy megvizsgáljuk ezeknek az országoknak a helyzetét.

Nincs tehát ok arra, hogy értekezletünkön megvitassuk ezt a kérdést.

Szó esett itt az ugynevezett „nemzetközi kommunizmusról" is. Ismeretes azonban, hogy értekezletünk az államok közötti kapcsolatok kérdésének megvitatására ült össze, nempedig a különböző országokban működő egyik, vagy másik politikai párt tevékenységének, vagy e pártok közötti kapcsolatoknak a megvitatására. Ebből kiindulva, ugy véljük, hogy nem helyénvaló e kérdés felvetése a kormányfők értekezletén.

A szovjet kormány ismételten kifejtette álláspontját arravonatkozólag, hogy rendezni kell az ázsiai és távolkeleti kérdéseket. Különösképpen felhivta az illető államok figyelmét a Tajván térségében kialakult komoly helyzetre. Tajvan távolkeleti bonyodalmak veszélyes tüzfészkévé vált. Az ázsiai és távolkeleti helyzet rendezése — beleértve Tajvan térségét is — azon az alapon, hogy elismerik Kina kétségbevonhatatlan jogát erre a szigetre — nagyjelentőségü volna az egész nemzetközi helyzet megjavitása szempontjából.

Ezzel kapcsolatban szükségesnek tartom emlékeztetni arra, hogy a Kinai Népköztársaság kormánya — mint ismeretes — Tajvan kérdésének rendezésére töreksik az USA és a Kinai Népköztársaság közötti közvetlen tárgyalások utján.

Meg kell emlitenünk azt is, milyen fontos kérdés a Kinai Népköztársaság törvényes jogainak helyreállitása az ENSz-ben. A jelenlegi helyzet — mikor ebben a szervezetben továbbra is helyet foglal egy csangkajsekista megbizott, a nagy Kinai Népköztársaság pedig meg van fosztva annak a lehetőségétől, hogy elfoglalja az őt megillető helyet — nemcsak rendellenes, hanem megengedhetetlen is. Ezt az igazságtalanságot orvosolni kell és minél hamarabb történik meg, annál jobb.

A szovjet kormánynak az a véleménye, hogy a négyhatalmi értekezletnek, az államok közötti kapcsolatok megjavitására irányuló erőfeszitései során figyelmet kell forditania az államok közötti gazdasági kapcsolatok megszilárditására és különösképpen a kereskedelem kiszélesitésére.

A jelenlegi helyzetben, amikor egész sor államban mindenféle mesterséges korlátozást léptettek életbe s emiatt sok állam között megszakadtak az idők folyamán kiépült gazdasági és kereskedelmi kapcsolatok, ezek a korlátozások komoly akadályt jelentenek a nemzetközi feszültség enyhitésének utjában. Az ilyen korlátozások, amelyek rendszerint akkor kerülnek felszinre, amikor az államok gazdasága a háborus előkészületeknek van alárendelve, semmivel sem igazolhatók, ha a rendezetlen nemzetközi kérdések megoldására és a „hidegháboru" megszüntetésére törekszünk.

Nem azért hivjuk fel a figyelmet erre, mintha a Szovjetunió gazdasága nem tudna helytállni, ha nem jön létre normális gazdasági és kereskedelmi kapcsolat azokkal az államokkal, amelyekkel e kapcsolatok nem a mi hibánkból, megrekedtek. Azért beszélünk erről, mert ezen a téren nagy lehetőségek vannak normális baráti kapcsolatok létesitésére az országok között s mivel az ilyenszerű kapcsolatok kedvező eredménnyel járhatnak a népek jólétének emelése, a nemzetközi feszültség csökkentése és az államok közti bizalom megszilárdulása tekintetében.

Mi a nemzetközi kulturális és tudományos kapcsolatok és együttműködés széleskörű kifejlesztésének hivei voltunk és maradunk, amellett voltunk és vagyunk, hogy el kell háritani az akadályokat a népek közötti kapcsolatok utjából. Meggyőződésünk, hogy a nemzetközi kulturális és tudományos együttműködés széleskörű kibontakozása megfelelne ugyanannak a célnak — az államok közötti feszültség csökkenésének és a szükséges kölcsönös bizalom kialakulásának.

Ezek azok a legfontosabb kérdések, amelyeket a szovjet kormány véleménye szerint értekezletünkön meg kellene vizsgálni. Ezek azok a szempontok, amelyeket a szovjet kormány ezekkel a problémákkal kapcsolatban munkánk kezdetén le akar szögezni.

Meghallgattuk itt az Egyesült Államok, Franciaország és Nagybritannia kormányfőinek nyilatkozatait. E nyilatkozatokban sok olyan fontos kérdést vetettek fel, amelyekről eszmecserét kell folytatnunk, hogy megtaláljuk a szükséges megegyezés alapját az illető kérdésekben. Az említett kérdések között vannak olyanok is, amelyek kiegészitő tanulmányozást igényelnek. Vannak olyan kérdések is, amelyekre nézve álláspontjaink különböznek, de véleményünk szerint ennek nem szabad megakadályoznia értekezletünk eredményes munkáját.

Ami a szovjet kormányt illeti, a szovjet kormány mindent meg fog tenni, ami tőle függ, hogy a jelenlegi értekezlet beváltsa a békés, nyugodt életre vágyó népek reményeit.

viden érintettem néhány kérdést azok közül, amelyek engem és az Egyesült Államok népét foglalkoztatják s amelyeknek megoldása jelentős mértékben mi tőlünk, négyünktől függ. Remélem, hogy munkánk során valamennyien javaslatokat fogunk tenni arra vonatkozólag, hogy miképpen segithetnénk elő e kérdések megoldását.

Hasznos volna talán, ha valamennyien sorban ugyanigy kifejtenők országaink álláspontját. Ezesetben nyomban képet alkothatnánk magunknak azoknak a kérdéseknek a nagyságáról, amelyeket itt hasznosan megvitathatnánk és igy megfelelően tervszerüsithetnénk időnket.

Engedjék meg, hogy ismétlésbe bocsátkozzam. Remélem, nem csupán azért vagyunk itt, hogy egész egyszerűen felsoroljuk a közöttünk fennálló nézeteltéréseket. Nem azért vagyunk itt, hogy megismételjük azt az áldatlan gyakorlatot, ami a legutóbbi tiz év óta tárgyalásainkat jellemezte. Az emberiség béketörekvése folytán azért vagyunk itt, hogy kezdjük meg az ügyeknek olyan értelmü megvizsgálását, amely aztán uj szellemet honosithat meg diplomáciánkban; azért vagyunk itt, hogy sikerrel kecsegtető, uj tárgyalásokat kezdjünk.

Igy és talán csakis igy szolgálhatja találkozásunk, — amely a körülmények folytán rövid — azon erők megteremtésének és működésbe lépésének ügyét, amelyek szükségesek ahhoz, hogy valóban rávezessenek bennünket a béke utjára. Meggyőződésem, hogy az egész emberiség forrón fohászkodik ezért.

Anthony Eden brit miniszterelnök nyilatkozata

GENF. (Agerpres). A TASZSZ jelenti:

Anthony Eden, Nagybritannia miniszterelnöke, julius 18-án a következő nyilatkozatot tette:

Értekezletünk egyedülálló a maga nemében s azok a körülmények, amelyek között összejöttünk, példátlanok az emberiség történelmében. Valamennyien tudjuk, milyen mérhetetlen energiaforrásokat adtak a kezünkbe korunk tudományos és technikai felfedezései. Csak kezet kell nyujtanunk egymásnak és az emberiség soha nem látott jólét korszakába léphet. Épp ilyen világosan látjuk azt is, hogy milyen borzalmas pusztitással járna minden olyan konfliktus, amelyben a nagyhatalmak is részt vennének.

Volt olyan idő, amikor a támadó fél abban reménykedhetett, hogy háborus hadműveleteivel fölébe kerekedhetik ellenfelének és politikai elnyökre tehet szert országa számára. Minél tekintélyesebb volt a katonai ereje, annál csábitóbb volt számára a nyereség és az agresszornak annál kevésbé kellett tartania visszavágástól. Valamennyien emlékezhetünk ilyen történelmi példákra. Ma már azó sem lehet ilyesmiről. A mai háboruban az agresszor nem szerezhet többé győzelmi jelvényeket, hanem csak saját magának és áldozatának teljes megsemmisülését idézheti elő. A semleges országok a hadviselőkkel egyenlő mértékben szenvednének.

Ezek azok a puszta tények, amelyeknek alapján végre talán eljuthatunk a hosszantartó békéhez. A hadműveletektől való félelemkeltés eszköze figyelmeztető jel. De a félelemkeltés eszköze önmagában nem képes megoldani a nemzetközi kérdéseket, vagy kiküszöbölni a közöttünk fennálló ellentéteket. Éppen azért ültünk itt össze, hogy e kérdések és nézeteltérések megoldásában haladást érjünk el. Értekezletünkön meg kell tehát vizsgálnunk ezeket a kérdéseket, mégpedig elsősorban az európai helyzetből kiindulva.

Mi a legfőbb kérdés? Kétségtelenül Németország egységének kérdése. Mindaddig, amig Németország kettő van szakitva, Európa is kettő lesz szakadva. Mindaddig, amig Németország egysége nem áll helyre, ezen a világrészen nem lesz sem kölcsönös bizalom, sem biztonság. Amennyire nyugati övezetünk lehetőségei megengedték, mi mindent megtettünk, ami csak módunkban állott Németország egyesitésére: megszüntettük a sorompókat övezeteink között. Gazdasági egységnek tekintettük a három nyugati övezetet és szövetségi kormányt helyeztünk az élére. Véget vetettünk a megszállásnak.

Teljesen függetlenül a Németország egyesitésével kapcsolatos legfőbb szempontoktól, tényleges haladást érhetnénk el ezen a téren, ha addig is, amig a német egységgel kapcsolatos tárgyalásaink folyamatban vannak, a szovjet kormány lehetővé tenné azoknak az anyagi jellegü korlátozásoknak az enyhitését, amelyek jelenleg elmélyitik Németország kettéosztottságát és akadályozzák a keleti és nyugati németek érintkezését.

Most pedig áttérek más, szélesebbkörü kérdésekre, amelyek ugyancsak összefüggnek Németország egyesitésének kérdésével. Mi volt a tavalyi berlini értekezlet kudarcának az oka? A lehető legpártatlanabbul kell megvizsgálnunk ezt a kérdést, hogy megállapithassuk, milyen haladást érhetünk el annak érdekében, hogy a nagyhatalmak egyik részről éppugy, mint a másikról, feladják azt az ugy látszik, kialakult álláspontjukat, amelyet szükségesnek láttak elfoglalni. A berlini értekezleten a Nyugat azt javasolta, hogy Németország egyesitése szabad választások alapján történjék és Németországnak módjában álljon önállóan meghatározni külpolitikáját.

Az ugynevezett Eden-terv alapján Németország választhatott akár a Nyugattal való közösség, akár a Kelettel való közösség, vagy a semlegesség között. A szovjet kormánynak azonban nem állott módjában elfogadni ezt a tervet. Amde szivünk mélyén tudjuk, hogy Németországot egyesiteni kell s hogy egy nagy országtól nem lehet szüntelenül megtagadni azt a lehetőséget, hogy szabadon határozza meg külpolitikájának vonalát.

A berlini értekezlet kudarcát az okozta, hogy az értekezleten részvevő hatalmak egyike ugy vélte: egy egyesitett és felfegyverzett Németország, amely érvényesitheti azt a jogát, hogy csatlakozzék az észak-atlanti szövetséghez, mind nagyobb veszélyt jelent majd e hatalom biztonsága szempontjából. Nincs szándékomban vitatkozni afelett, hogy ezek az aggályok jogosak voltak-e, vagy sem. Az utóbbi tiz évben számos ok merült fel gyanakvásra és nyugtalanságra s ez kifejezésre jutott a fokozott fegyverkezési programokban. Annak érdekében, hogy átfogóbb módon próbáljuk megvizsgálni ezeket a kérdéseket, valamennyien hozzájárultunk az ENSz leszerelési bizottságának munkájához. Üdvözöljük azt a látható haladást, amely e bizottság keretében legutóbb létrejött a amely azt bizonyitja, milyen jelentős foku véleményközösség körvonalai bontakoznak ki a nyugati hatalmak különféle javaslatai és a szovjet kormány legutóbbi javaslatai tekintetében. Ezeket a megbeszéléseket folytatni fogjuk, tudjuk azonban, hogy mindenekelőtt az első gyakorlati lépésre van szükség. Halasztást nem tűrő kérdés az, hogyan kezdődjék meg a feszültség enyhitésének s a gyanakvás és félelem elháritásának folyamata. Van ezenkivül egy gyakorlati kérdés is, nevezetesen az, hogy miképpen tudnánk közösen kidolgozni és végrehajtani a fegyverzet és a fegyveres erők hatható ellenőrzését.

Az egységes Németország helyreállitása önmagában se nem növeli, se nem csökkenti azt a veszélyt, amelyről feltehető, hogy Európa biztonsága szempontjából fennáll. Minden attól függ, milyen körülmények között megy végbe az ujraegyesités. Éppen ezért azt szeretném most javasolni, hogy vizsgáljunk meg egy sor megvalósitásra váró, egymással összefüggő javaslatot. E javaslatok elsősorban arra hivatottak, hogy csökkentsék a veszély fokozódását illető aggályokat. Berlinben ugyanis egyesek ugy vélték, hogy tervünk jóváhagyása után a veszély fokozódni fog.

Másodsorban, ezek a javaslatok azt a célt szolgálják, hogy gyakorlatilag is megvalósitsanak egy lehetséges megoldást a fegyverzetek hatható ellenőrzése terén. És ha ennek Európában helyileg sikere lesz, akkor — amint ez már megtörtént — kiterjeszthetjük ezt az ellenőrzést a központtól a peremekre. Ha akárcsak egyetlen egyszer is képesek leszünk megteremteni Európában a biztonság érzését, ha létre tudjuk hozni ezen a kontinensen a feszültség enyhülésének hatható rendszerét, vajon nem remélhetjük-e, hogy ez az első siker csupán elkövetkezendő szélesebb körü és távolabbi kilátásokkal is kecsegtető megértés előzménye? Éppen ezért néhány gondolatot vetünk fel, — amelyek — véleményünk szerint — e célkitüzések hasznára válhatnának. Mint már mondottam, a mi célunk az, hogy biztositsuk Németország egyesitését és szabad kezet engedjünk neki ahhoz, hogy saját választása szerint együttműködjék bármelyik országgal, ami nem jelenthet semmiféle veszélyt senki számára sem. Kétségtelen, hogy ezt sokféleképpen lehet megoldani. Engedjék meg, hogy szavaim alátámasztására néhány példát hozzak fel. Ezek a példák egyrészt bizonyos akciókra, másrészt bizonyos igéretekre vonatkoznak. Először az utóbbiakról fogok szólani. Hajlandók lennénk részt venni egy olyan biztonsági paktumban, amelynek tagjai az itt jelenlevők, valamint az egyesitett Németország lennének. Minden ország a maga sajátosságainak megfelelően kijelenthetné, hogy kész segitséget nyujtani annak az országnak, amely bármilyen agressziónak áldozatul esik.

(Folytatása a 4-ik oldalon.)

D. Eisenhowernek, az USA elnökének nyilatkozata

GENF. (Agerpres). — A TASZSZ közli D. Eisenhowernek, az USA elnökének julius 18-án tett alábbi nyilatkozatát:

Engedelmükkel rövid bevezető nyilatkozatot teszek.

Nagyon egyszerü okból gyültünk itt össze. Azért ültünk össze, hogy megtaláljuk egy olyan megegyezés alapját, amely biztosabbá, boldogabbá teszi nemcsak az általunk képviselt népek, hanem a többi ország népeinek életét is.

Válaszként vagyunk itt az egész világ nyomatékos kivánságára, amit Bulganyin miniszterelnök is megállapitott julius 15-i beszédében, mondván, hogy nagy országaink politikai vezetőinek meg kell találniok a békéhez vezető utat.

Nem várhatjuk, hogy néhány óra, vagy néhány nap alatt megoldjuk az összes rendezésre váró világfontosságu kérdéseket. Nekünk, az értekezlet négy részvevőjének valóban nincsen olyan felhatalmazásunk, amely akárcsak igazolhatná is egy ilyen irányu kisérletünket. E kérdések közül soknak a gyökere mélyen belenyulik a háborukba, a viszályokba és a történelembe. Még nehezebbé teszik a helyzetet a fennálló ideológiai különbségek és törekvéseink különbözősége. Nyilvánvaló, hogy az itt egybegyült kormányfők rendelkezésére álló rövid idő miatt lehetetlen megállapitani e kérdések keletkezésének okait és olyan módszert találni, amellyel megszüntethetnők ezeket az okokat, anélkül, hogy részrehajlók volnánk valakinek a javára.

Nagy körültekintéssel azonban mégis olyan uj szellemet teremthetünk, amely a jövőben lehetővé teheti a mi hatáskörünkbe tartozó kérdések megoldását. Fontos, hogy itt, Genfben megtegyük az első lépést a méltányos és tartós békéhez vezető uton.

A bennünket érdeklő kérdések természetüknél fogva nem megoldhatatlanok. A kérdések minden bizonnyal kényesek, de megoldásuk nem haladja meg az emberi bölcseség lehetőségeit. A félelem, a bizalmatlanság, sőt az ellenséges érzületek körülményei közt, amikor minden lépésünket mérlegelve lépten-nyomon azt a kérdést vetjük fel, hogy mennyiben segitik elő e lépések az ellenség gyengitését, — ezek a kérdések megoldhatatlanoknak látszanak. Ha azonban meg lehetne változtatni ezeket a feltételeket, sokat lehetne tenni. Meg vagyok győződve róla, hogy ilyen körülmények között külügyminisztereink utólag akár egyedül, akár másokkal együtt folytathatják a kérdések megoldására irányuló munkánkat.

Kétségtelen, hogy filozófiai meggyőződés tekintetében olyan különbségek vannak népeink között, amelyek sok tekintetben összeegyeztethetetlenek egymással. Ezen mitsem változtathatunk, bármit beszélnénk vagy tennénk is itt. Ahhoz azonban, hogy az emberek együtt dolgozhassanak, mégsem feltétlenül szükséges, hogy egyformán gondolkozzanak, vagy egyforma meggyőződést valljanak. A fődolog az, hogy senki se kisérelje meg erőszakkal vagy fondorlattal győzelemre juttatni meggyőződését és ráerőszakolni olyanokra, akik ezt nem óhajtják.

A problémák ujszerü felvetésének módját, amelyet ezen az értekezleten kell megtalálnunk, nem találhatjuk meg csupán elvont és általános viták révén. Őszintén kell beszélnünk a közöttünk feszültséget okozó konkrét problémákról, valamint arról, hogyan fogjunk hozzá megoldásukhoz.

Engedjék meg, hogy bevezetésként megjelöljek néhány olyan kérdést, amelyet meg kell vitatni.

Az első kérdés Németország egyesitésének kérdése és egy össznémetországi kormány létrehozása szabad választások alapján. Tiz év telt el a Németországgal kötött fegyverszünet óta, de Németország még mindig kettő van vágva. Ez a kettéosztottság valóságos átok, amely nagy károkat okoz egy olyan népnek, amelynek — minden más néphez hasonlóan — szintén joga van a közös sorsra. Ennek a kettéosztottságnak a további fenntartása hozza létre a bizonytalanság fő forrását Európában. Vitáinknak a békéről semmi értelme sem lenne, ha ugyanakkor állandósitanánk a békét veszélyeztető feltételeket. Mi ránk négyünkre rendkivüli felelősség hárul Németország tekintetében. Bármilyen következtetésre jutnánk is itt, ez a következtetés nem lenne érvényes, ha nem támogatná ezt egész Németország többsége. Ennek a kérdésnek kell tárgyalásaink legfőbb pontjának lennie. Vajon nem kell hát megvizsgálnunk e kérdés gyors és igazságos megoldásához vezető utat?

A tartós béke érdekében határozatunknak tekintettel kell lennie minden érdekelt fél jogos biztonsági érdekeire. Ezért hangsulyozzuk tovább is, hogy az egyesitett Németországnak meg kell hogy legyen a joga ahhoz, hogy saját választása szerint döntsön afelett, miként akarja gyakorolni ezzel együttjáró kollektiv önvédelmi jogát. Ebből a meggondolásból kiindulva hajlandók vagyunk számot vetni a Szovjetunió jogos biztonsági érdekeivel is. A párisi egyezmények sok olyan előirást tartalmaznak, amelyek ezeket a célokat szolgálják. Készek vagyunk arra, hogy megvizsgáljunk olyan ujabb észszerü, gyakorlati, kölcsönös garanciákat, amelyek valamennyi érdekelt fél biztonságával összeegyeztethetők.

Szélesebb sikon fennáll az a kérdés, hogy tiszteletben kell tartani a népeknek azt a jogát, hogy megválaszthassák kormányformájukat s hogy azok, akiket megfosztottak szuverén jogaiktól és önkormányzatuktól, helyreállithassák ezeket a jogaikat.

Az amerikai nép meg van győződve róla, hogy egyes keleteurópai népeknek, köztük nagy és dicsőséges multu nemzeteknek még nem nyilt lehetőségük arra, hogy részesüljenek az Egyesült Nemzeteknek a háboru idején kiadott és a háboru idején több más egyezménnyel megerősitett nyilatkozataiban foglalt jótéteményeiben.

Egy másik kérdés: a népeink közötti érintkezés és szellemi kapcsolat kérdése. Hogy őszinték legyünk, mi félünk a jelenlegi helyzetnek a következményeitől, attól ugyanis, hogy egész népek elszigetelődtek a külvilágtól. Az amerikai nép barátságban szeretne élni a szovjet néppel. Az amerikai és a szovjet nép között nincsenek vitás kérdések, nincsenek konfliktusok, nincs ellenségeskedés kereskedelmi téren. A történelem azt bizonyitja, hogy népeink mindig békében éltek egymással. A népek közötti baráti megértés azonban nem bontakozhatik ki egykönnyen, ha olyan mesterséges sorompók állanak fenn, mint amilyenek jelenleg akadályozzák az érintkezést. Eljött az idő, hogy félretegyünk mindenféle függönyt, akár ágyukról, akár törvényekről vagy határozatokról van szó. Ezt azonban csak a kölcsönös tisztelet és bizalom légkörében lehet megtenni.

További kérdés a „nemzetközi kommunizmus" kérdése. 38 évi tevékenysége óta ez zavarta a Szovjetunió kapcsolatait más népekkel. E mozgalom tevékenysége nem szoritkozik csupán arra az erőfeszitésre, hogy meggyőzés utján hasson, hanem igyekszik az egész világon alá-aknázni a törvényes kormányokat és idegen uralom alá hajtani a népeket. Nem hagyhatjuk figyelmen kivül, hogy az efféle tevékenység támogatása bizalmatlanságot vált ki — hazámban éppen ugy, mint más országokban —, hozzájárul a bizalmatlansághoz s ennélfogva a nemzetközi feszültséghez.

Végül egy további kérdés — a fegyverkezés kérdése, amely fontosabb, mint minden más kérdés. A fegyverkezés a jelenlegi feszültség és bizalmatlanság eredménye és oka is egyben. Az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányának fő célkitüzései ellenére a fegyverkezés jelenleg elvonja az emberi erőfeszités jelentős részét az épitő munkától s improduktiv célok felé terelni. Szeretnénk ennek végetvetni. Valószinű azonban, hogy a támadástól való félelmében senki sem merj ezt megtenni.

Egy meglepetésszerü támadás sokkal rombolóbb lenne, mint amilyent valaha is ismert az ember. Ezért mindannyian feltétlenül szükségesnek tartjuk megtalálni annak a módját, hogy egy ilyen támadást elhárithassunk. Ezért talán azt a kérdést kellene megvizsgálnunk, hogy nem volna-e jobb a fegyverzet korlátozásának kérdését felvetni a első lépésként megfelelő módot keresni a katonai berendezések felügyeletére és felülvizsgálására, nehogy valamilyen szörnyü meglepetés következhessék be — meglepetésszerü támadás, vagy a megegyezésszerinti korlátozás titokban való megszegésének formájában. Ezért e tekintetben mindennél fontosabb, hogy közösen megvizsgáljuk a hatható kölcsönös felülvizsgálás akut és alapvető kérdését. Egy ilyen ellenőrzési rendszer lehetne aztán az igazi leszerelés alapja.

Számot kell vetnünk azzal, hogy a költséges fegyverkezés nemcsak a mi népeinket fosztja meg a magasabb életszinvonaltól, hanem a gyengén fejlett területek népeit is megfosztja sorsuk megjavitásának lehetőségétől. A világ lakosságának nagy része él ezeken a területeken és sok nép most lép először a politikai függetlenség utjára. E népek égető problémája — a gazdasági fejlődés. Rendes körülmények között támogatást kaphattak volna — elsősorban főbb gazdasági ágaik kifejlesztésére — a világ fejlettebb népeitől. Ezt a normális folyamatot azonban gátolja az, hogy az ipari szemponból fejlettebb országok termelő erőfeszitésük igen jelentős részét fegyverkezésre forditják. A fegyverzet csökkentése biztositaná és kell hogy biztositsa a tartalékok egy részének a világ kevésbé fejlett vidékeire való irányitását, hogy előmozdithassuk gazdasági fejlődésüket.

Ezenkivül erőfeszitést kell tennünk annak érdekében, hogy előmozditsuk az atomenergiának épitő célokra való felhasználását. Sajnáljuk, hogy a Szovjetunió nem fogadta el 1953 decemberében tett javaslatunkat, amelyben inditványoztuk, hogy a hasadóanyag-tartalékokkal rendelkező népek fogjanak össze és járuljanak hozzá a „világ-bankhoz", hogy igy a tömegpusztitó eszközök gyártásában való vetélkedést egyre inkább az emberiség javára való együttműködés váltsa fel. Mi nekünk továbbra is az a véleményünk, hogy ha a Szovjetunió, számotvetve lehetőségeivel, csatlakozna ehhez a nagyszabásu tervhez, ezzel megjavithatná a nemzetközi helyzetet.

Az értekezlet keretében ebben az első nyilatkozatban csak igen rö-

Tanácskozik a genfi értekezlet

A kormányfők julius 19-i délutáni ülése

(Folytatás az első oldalról.)

Az értekezleten ezzel kapcsolatban tett egyes nyilatkozatokban felvetették a Szovjetunió biztonsága szavatolásának kérdését.

Ezzel kapcsolatban — mondotta Bulganyin — szeretnénk a garanciák kérdésében bizonyos megállapitást tenni. A garanciákra vonatkozó javaslat érthető, ha egy gyenge államról van szó, amely katonailag képtelen megvédeni magát. Jelen esetben a Szovjetuniónak adandó garanciákról beszélve egészen világos, hogy bármilyen természetü javaslat teljesen alaptalan.

N. A. Bulganyin kijelentette, hogy a szovjet küldöttség véleménye szerint olyan megoldásokat kell keresni, amelyek figyelembe veszik a fennálló körülményeket. Elsősorban — mondotta — az Európában létesült államcsoportosulások közötti feszültség enyhitéséhez kell hozzákezdeni. Anélkül, hogy a csoportosulásokban résztvevő országok mentesülnének a fennálló szerződésekben és egyezményekben vállalt kötelezettségek alól, véleményünk szerint az emlitett országoknak meg kell egyezniök, hogy nem használják fel fegyveres erőiket egymás ellen és hogy az összes viszályokat békés eszközökkel oldják meg. Ez lenne az első lépés az európai biztonsági rendszer megteremtése utján. Németország két részének, a Német Szövetségi Köztársaságnak és a Német Demokratikus Köztársaságnak e közös akcióban való részvétele Németország egyesitéséig, hozzájárulna az államok közötti bizalmatlanság megszüntetéséhez és megteremtené ilymódon a német kérdés végleges rendezésének előfeltételeit. Másrészről Németország mindkét részének részvétele az európai kollektiv biztonsági rendszer létrehozásában hozzájárul közeledésükhöz az európai béke megerősitése érdekében kifejtett közös tevékenységben, ami rendkivül fontos Németország békés és demokratikus alapon történő egységesitésének megteremtésében.

A következő lépés — mondotta a továbbiakban N. A. Bulganyin — a meglévő államcsoportosulások felszámolása és az általános európai kollektiv biztonsági rendszerrel való felcserélése. Ilymódon kiküszöbölhető lenne Németország egységesitésének olyan természetü akadálya, mint Nyugat-Németország részvétele az emlitett katonai csoportosulásokban és kedvező légkör jönne létre Németország egységesitése számára.

Bulganyin, miután rámutatott, hogy a Német Szövetségi Köztársaság és a Német Demokratikus Köztársaság közeledését maga az élet veti fel, mert igy könnyebben létrejöhetne Németország egységesitése, kijelentette, hogy a szovjet kormány a maga részéről kész minden tőle telhetőt megtenni ebben az irányban.

Befejezésül N. A. Bulganyin hangsulyozta, hogy az értekezleten tett nyilatkozatban vélemények hangzottak el arra nézve, hogy miként kell lefolytatni az össznémetországi választásokat — olyan vélemények, amelyek figyelmet érdemelnek és amelyek kétségtelen fontossággal birnak és amelyeket a megfelelő időben meg kell vizsgálni, különös figyelmet és tiszteletet tanusitva a németek véleményére és javaslataira. N. A. Bulganyin azon reményének adott kifejezést, hogy az össznémetországi választásokra vonatkozó kérdésekben az álláspontok összehangolása nem fog nehézségekbe ütközni, ha közös intézkedéseket tesznek a szükséges feltételek megállapitásához.

N. A. Bulganyin után D. Eisenhower szólalt fel, aki kifejtette az Egyesült Államok küldöttségének álláspontját.

Elsősorban az északatlanti szövetség (NATO) kérdésével foglalkozott. Véleménye szerint ez a szövetség a béke eszköze. Eisenhower megemlitette, hogy 1950 decemberében vagy 1951 januárjában, mint az északatlanti szövetség fegyveres erőinek főparancsnoka tért vissza Európába és kijelentette, hogy azért vállalta ezt a tisztséget, mert ugy vélte, hogy az északatlanti szövetség a béke eszköze. Hozzátette, hogy elég háborut látott és sohasem vállalta volna a parancsnokságot, ha ugy vélte volna, hogy az északatlanti szövetség háborut készit elő és nem a béke ügyét szolgálja. Hozzáfüzte, hogy az északatlanti szövetség országai között létrejött szerződések az agresszió ellen, a külső agresszió, vagy éppen a szerződésben részvevő országok közötti agresszió ellen irányulnak.

Nyugat-Németországnak az északatlanti blokkba való bevonásával kapcsolatban Eisenhower kijelentette, hogy Nyugat-Németország katonai potenciálja és fegyveres erői bizonyos korlátozásoknak vannak alávetve és ezek az erők semmiesetre sem cselekedhetnek önállóan, függetlenül.

Eisenhower, miután rámutatott arra, hogy az Egyesült Államok résztvesz a NATO-ban, kijelentette, hogy az Egyesült Államok sohasem válik egy agressziós háboru részesévé és hogy az Egyesült Államok hisz a tárgyalásokban, a baráti értekezletekben.

Az ezután felszólaló E. Faure kijelentette, hogy a szovjet küldöttség által javasolt rendszer nemcsak hogy bizonytalan időre elodázza Németország helyreállitását, de még csak lehetőséget sem nyujt a határidő megállapitására. Faure véleménye szerint jelenleg nincsenek olyan feltételek, hogy egyetérteni lehetne ezzel a késedelemmel. Egyike e feltételeknek az az óhaj, hogy leszögezzék ezt az időpontot, mert ha ezt nem teszik, Németország egységesitése a végtelenségig elhuzódik és lehetetlenné válik.

Faure kijelentette, hogy amennyiben a helyreállitott Németország az atlanti egyezmények rendszerében marad, figyelembe véve ezen egyezmények védelmi jellegét és azt, hogy a nyugati hatalmak nem kérik a Szovjetuniótól, hogy ezekre az egyezményekre támaszkodjék, lehetséges, hogy Eden javaslata alapján, gyorsabban elérik Németország helyreállitása kérdésének megoldását.

N. A. Bulganyin az ülés végén hangsulyozta, hogy értékesnek és hasznosnak tartja a véleményeserét és egyes megjegyzéseket füzött a NATO kérdésében elhangzottakhoz.

N. A. Bulganyin elismerését fejezte ki Eisenhower elnöknek a háboru kérdésében ugy saját, mint a kormánya álláspontjával kapcsolatban tett rendkivül fontos nyilatkozatáért. N. A. Bulganyin kijelentette, hogy az Egyesült Államok elnökének nyilatkozata óriási jelentőségü a népek közötti béke ügye szempontjából.

Mi, szovjet vezetőférfiak — jelentette ki N. A. Bulganyin — Eisenhower elnök urat, mint hadseregparancsnokot és katonát és mint egy nagy állam elnökét ismerjük és bizunk nyilatkozatában. De utána Európában más katonai vezetőférfiak következtek és azoknak nyilatkozatait nagyon jól ismerjük, amelyek nagyon távol vannak Eisenhower nemes nyilatkozatától. Ezt a dolgot szükségesnek tartom itt kijelenteni.

N. A. Bulganyin beszéde további részében példát hozott fel, amelyben rámutatott arra, hogy a Szovjetuniónak minden oka meg van a nyugtalanságra és óvatosságra a NATO-val kapcsolatban. Mint ismeretes, a Szovjetunió kisérletet tett arra, hogy belépjen ebbe a szervezetbe, de visszautasitották. Ez mégegyszer megmutatta a NATO valódi célkitüzéseit és a Szovjetunió arra a következtetésre jutott, hogy nem csupán a NATO itt emlitett feladatairól van szó. Ami azonban a varsói egyezményt illeti, az valóban védelmi jellegü, miután azt azután hozták létre, hogy a NATO megkezdte tevékenységét.

Az ülés végeztével a kormányfők elhatározták, hogy a német kérdés megvizsgálását a négy külügyminiszter julius 20-i ülésén folytatják és csak azután vitatja meg ujból a négy kormányfő a német kérdést.

A Szovjetunió és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság kormányainak közös nyilatkozata

MOSZKVA. (Agerpres). — A TASZSZ közli a Szovjetunió és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság kormányainak közös nyilatkozatát, amely a többi között a következőket foglalja magában.

A Vietnámi Demokratikus Köztársaság kormányküldöttsége, Ho Si Min elvtársnak, a Vietnámi Demokratikus Köztársaság elnökének és miniszterelnökének vezetésével, a szovjet kormány meghivására julius 12 és 18 között látogatást tett a Szovjetunióban. A látogatás ideje alatt a Szovjetunió kormánya és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság kormányküldöttsége tárgyalásokat folytattak.

A tárgyalások a szivélyesség és őszinte barátság légkörében folytak le. Megvitatták a Szovjetunió és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság baráti kapcsolatainak megerősitésével és továbbfejlesztésével kapcsolatos kérdéseket és a két országot egyaránt érdeklő nemzetközi problémákat.

A Szovjetunió és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság kormányai egyöntetüen leszögezték, hogy továbbra is tántorithatatlanul harcolnak az Indokinára vonatkozó genfi egyezmények pontos betartásáért. A két kormány rendkivül nagy jelentőséget tulajdonit a Vietnámmal kapcsolatos előirások teljesitésének, mivel abból indul ki, hogy az indokinai békét csak azután lehet megszilárditani, miután a szuverénitás, a függetlenség, az egység és a területi sérthetetlenség tiszteletben tartása alapján megvalósul Vietnám egyesitése, ugy, ahogy azt a genfi egyezmények leszögezték.

A két kormány egyöntetüen leszögezte, hogy a Vietnám egyesitését szolgáló 1956 juliusi általános választások előkészitésével kapcsolatosan igen fontosnak tartja tanácskozások megszervezését a Vietnámi Demokratikus Köztársaság és Dél-Vietnám hivatott képviselői között, a genfi egyezményekben előirt határidőn belül.

A Szovjetunió és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság kormánya ugy vélik, hogy a genfi egyezményeket aláiró államoknak és az egyezmény alkalmazásában érdekelt összes államoknak meg kell tenniök a szükséges intézkedéseket az egyezmények valóraváltására.

A két kormány megelégedéssel hangsulyozta azoknak a határozatoknak a nagy pozitiv jelentőségét, amelyeket az ázsiai és afrikai országok bandungi értekezletén hoztak, ahol igen fontos szerepet játszott a Kinai Népköztársaság és az Indiai Köztársaság. A bandungi értekezlet ékesszóló példa volt arra, hogy a különböző politikai és társadalmi-gazdasági rendszerü országok sikeresen tudnak együttműködni a béke érdekében.

A Szovjetunió és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság kormányai határozottan elitélik azokat a kisérleteket, amelyekkel Dél-Vietnámot, Laoszt és Kambodzsát be akarják vonni a délkeletázsiai agressziv katonai tömb (SEATO) tevékenységi övezetébe és amelyek szöges ellentétben állnak a genfi egyezményekkel. A Szovjetunió és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság kormányai ugyanakkor felhivták a figyelmet arra is, hogy összeférhetetlenek a genfi határozatokkal azok a kisérletek, amelyekkel egyes idegen hatalmak megpróbálnak beavatkozni Dél-Vietnám, Kambodzsa és Laosz belügyeibe és katonai jellegü egyezményeket akarnak rákényszeriteni ezekre az országokra.

A két kormány megelégedéssel állapitja meg, hogy a Kinai Népköztársaság és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság baráti kapcsolatai, fokozódó gazdasági és kulturális együttműködésük összhangban áll a kinai és a vietnámi nép érdekeivel és fontos tényező a távolkeleti béke megerősitésében.

A Szovjetunió és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság kormányai mélységes megelégedéssel állapitják meg, hogy a Szovjetunió és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság kapcsolatainak alapja a szovjet és vietnámi népet egybefüző kölcsönös barátság és szolidaritás.

A két kormány egyöntetüen arra törekszik, hogy továbbfejlessze és megerősitse a Szovjetunió és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság politikai, gazdasági és kulturális együttműködését.

A tárgyalások során megvzsgálták a gazdasági együttműködés kérdéseit a Szovjetunió és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság között, amelynek népgazdaságában sulyos károkat okozott a hosszu háboru.

Ezzel kapcsolatban a szovjet kormány 400 millió rubel ingyenes segitséget nyujt a Vietnámi Demokratikus Köztársaságnak a lakosság életszinvonalának emelése és a gazdasági élet helyreállitása céljából.

A Szovjetunió kormánya ezen kivül müszaki és más segitséget nyujt a Vietnámi Demokratikus Köztársaságnak.

A két kormány egyöntetüen arra a megegyezésre jutott, hogy szükség van a két ország közti kereskedelem kiszélesitésére és ebből a célból kereskedelmi egyezményt kötött.

A két kormány kifejezésre juttatja szilárd meggyőződését, hogy a köztük lefolyt eszmecsere kétségtelenül előmozditja a Szovjetunió és a Vietnámi Demokratikus Köztársaság baráti kapcsolatainak továbbfejlődését és a biztonság megszilárdulását szolgálja.

A négy hatalom külügyminisztereinek julius 20-i ülése

GENF. (Agerpres). — A TASZSZ közli:

A négy hatalom külügyminiszterei julius 20-án reggel tartották második ülésüket. Az ülésen V. M. Molotov, J. Dulles, McMillan és A. Pinay vettek részt.

Az ülésteremben jelen voltak még a négy hatalom külügyminiszereinek tanácsosai és szakértői.

Az ülést McMillan vezette.

A külügyminiszterek határozatot fogadtak el arra vonatkozóan, hogy javasolni fogják a négy hatalom kormányfőinek: julius 20-án vitassák meg a napirend második pontját — az európai biztonság kérdését.

—o—

Genfbe utazott a jugoszláv kormány megfigyelője

BELGRÁD. (Agerpres). A Tanjug jelenti:

Ales Bebler, a Jugoszláv FNK franciaországi nagykövete julius 18-án Belgrádból repülőgépen Genfbe utazott, ahol a négy hatalom kormányfőinek értekezletét tartják. Bebler kijelentette, hogy a jugoszláv kormány megfigyelőjeként utazik Genfbe.

—o—

Hazautazott Moszkvából a Vietnámi Demokratikus Köztársaság kormányküldöttsége

MOSZKVA. (Agerpres). — A TASZSZ jelenti:

Julius 18-án este hazautazott Moszkvából a Vietnámi Demokratikus Köztársaság kormányküldöttsége, élen Ho Si Min elnökkel és miniszterelnökkel.

Ho Si Min elnököt és a kiséretében lévő személyeket K. J. Vorosilov, a Szovjetunió Legfelső Szovjetje Elnökségének elnöke, L. M. Kaganovics, G. M. Malenkov, A. I. Mikoján, M. G. Pervuhin, M. A. Szuszlov, P. N. Poszpjelov, D. T. Sepilov, az SzKP KB titkárai, a Szovjetunió Legfelső Szovjetje Elnökségének alelnökei és a minisztériumok főtisztviselői bucsuztatták.

—o—

Szovjet tudományos küldöttség utazott Svájcba

MOSZKVA. (Agerpres). — A TASZSZ jelenti:

Julius 18-án Moszkvából Zürichbe utazott a Szovjetunió Tudományos Akadémiájának küldöttsége, hogy részt vegyen az elméleti és alkalmazott kémia kérdéseivel foglalkozó 14. nemzetközi kongresszuson. A küldöttség tagjai Alekszandr Nyeszmejanov akadémikus, a Szovjetunió Tudományos Akadémiájának elnöke (a küldöttség vezetője), Borisz Arbuzov és Borisz Kazanszkij akadémikusok, Alekszandr Terentijev, az Akadémia levelező tagja, Oleg Reutov és Georgij Pancsenkov, a moszkvai egyetem professzorai, Andrej Kiprjanov, az Ukrán SzSzK Tudományos Akadémiájának elnökségi tagja, Szabir Junuszov, az Üzbég SzSzK Tudományos Akadémiájának alelnöke és mások.

—o—

London főpolgármesterének moszkvai látogatása

MOSZKVA. (Agerpres). — A TASZSZ jelenti:

Sir Seymour Howard, London főpolgármestere, a moszkvai városi szovjet meghivott vendégeként Moszkvába érkezett.

Sir Seymour Howard megérkezésekor a vnukovoi repülőtéren jelen volt M. A. Jasznov, a moszkvai városi szovjet végrehajtó bizottságának elnöke, N. I. Bobrovnyikov, a moszkvai városi szovjet végrehajtó bizottságának alelnöke, B. E. Rogyijonov, a végrehajtó bizottság titkára, valamint a moszkvai városi szovjet több képviselője.

Jelen volt C. K. Parrott, Anglia ideiglenes moszkvai ügyvivője.

Sir Seymour Howard és M. A. Jasznov rövid üdvözlő beszédet mondottak.

—o—

A marokkói események

CASABLANCA. (Agerpres). Casablancában, amely már julius 14-e óta véres összeütközések szinhelye, továbbra is feszült a helyzet. A városban utcai harcok folynak. A francia hatóságok tankokkal és gépfegyverekkel támadnak a marokkói lakosságra. A hivatalos adatok szerint a halottak száma 63, a sebesültek pedig több mint százra emelkedett. Az áldozatok legnagyobbrészt marokkóiak. A jelek szerint a pogrom marokkói áldozatainak száma sokkal nagyobb, mint amennyit a hivatalos jelentés feltüntet.

Sulyos zavargásokat jelentenek a Casablancától 20 kilométernyire levő Fedalából is. Rabatban a marokkói kereskedők bezárták üzleteiket, tiltakozásul a hatóságok terrorakciói ellen.

KÜLPOLITIKAI JEGYZETEK

Korszerü kalózok erkölcsei és szokásai

Volt idő, amikor a kalózok szinte büntetlenül uralkodtak a tengeren. Zsákmányul ejtettek egy kereskedelmi hajót és elvonultak vele egy távoleső szigetre, ahol a zsákmányon megosztoztak. Az oroszlánrészt a kapitány kapta, közvetlen segitőtársai ugyancsak jócskán részesültek a prédából és a maradék a legénységnek jutott. Ma Csang Kai-sek martalócainak haditengerészete, amely USA segédlettel müködik, felelevenitette a kalózok erkölcseit és szokásait. A kinai felszabaditó néphadsereg egységei ezév februárban felszabaditotta a Nancsisang-szigeteket és ez alkalommal kezükbe került egy jegyzőkönyv, amely arról számol be, hogyan osztják fel Csang Kai-sek kalózai a zsákmányt.

A jegyzőkönyv annak az ülésnek határozatait tartalmazza, amelyet a „35-ik különitmény" (ez Csang Kai-sek egyik kalózcsoportjának hivatalos elnevezése) — a zsákmány felosztása céljából hivott össze. Kiderül a jegyzőkönyvből, hogy a Kuomintang kalózbandának főnöke, Csang Kai-sek kapja az oroszlánrészt: 55 százalékot. 20 százalék jutalmat kapnak a tisztek és katonák, akik részt vettek a hajók nyilt tengeren való elrablásában. Azonkivül pedig az egész ügyet vezető Csang Kai-sek tisztek további 5 százalékot kapnak „külön jutalomként". A maradék 20 százalék „üzemi tőkeként" a vezérkarhoz kerül, amely parancsot adott a hajó elrablására.

A jegyzőkönyv külön hangsulyozza, hogy Csang Kai-sek „vezérkara" szállitja a kalóztámadásokhoz szükséges üzemanyagot, fegyvert és lőszert.

Vihar egy pohár vizben

Ecuador kormányköreiben nagy a zürzavar. Izgatott miniszterek izgatottan beszélgetnek a Quito-i kormánypalota folyosóin

Talán ellenség fenyegeti Ecuador határait és az állam tiszteletreméltó támaszai védelmi rendszabályokon törik fejüket? Vagy talán Pichincha, ez a rég kialudt vulkán, amelynek lábánál Quito fekszik, ujra ki akar törni? Sem az egyik, sem a másik. Mert nyugalom honol Ecuador határain és a fenséges Pichincha hallgatásba burkolózik. Ecuador miniszereinek egyéb gondjai vannak. A kis banánültetvények tulajdonosai és az Astral nevü svéd cég közt kitört viszály következtében az ecuadori Esmeraldas kikötőben két külföldi hajó nem tudta banánszállitmányát berakni. Az ültetvénytulajdonosok azt állitják, hogy a viszályt a svéd cég banánvásárlási visszaélései okozták. De Ecuador kormánya fontoskodva állitja, hogy a Svédországba szóló banánszállitást „kommunista összeesküvés" akadályozta meg. A honvédelmi miniszter (!) és a belügyminiszter kormánynyilatkozatot irtak alá, amely nem kevesebbet állit, mint azt, hogy „Ecuadorban nemzetközi eredetü kommunista agitáció folyik".

Ez a vihar egy pohár vizben, amelyet Ecuador kormányzói keltettek, önmagában véve talán nevetséges, de megfelel annak a kommunistaellenes, hisztérikus szellemnek, amelyet a washingtoni politikusok akarnak a nyugati féltekén elterjeszteni és amely minden feltünő bárányfelhőben „a nemzetközi kommunizmus" fondorlatát igyekszik felfedezni.

Anthony Eden brit miniszterelnök nyilatkozata

(Folytatás a 3-ik oldalról)

Ez a paktum sokféle formában jöhetne létre. Mi készek lennénk rá, hogy tanulmányozzuk ezeket a formákat és kifejtsük ezzel kapcsolatos álláspontunkat. Javasolnám, hogy bármilyen effajta szerződést az Egyesült Nemzetek Szervezetének ellenőrzése alatt kössünk meg. Javasolnánk továbbá, hogy amennyiben valamely tagállam megszegi a békét, az illető államot fosszák meg mindazoktól a jogaitól, amelyekkel a fennálló egyezmények értelmében jelenleg rendelkezik.

Másodsorban készek lennénk megvitatni és megkisérelni egy szerződés létrehozását Kelet- és Nyugat-Németország és a Németországgal szomszédos országok fegyveres erőinek összlétszámára és fegyverzetére vonatkozólag. Ez megkivánná, hogy kölcsönös ellenőrzési rendszert létesitsünk azzal a céllal, hogy hathatósan felülvizsgáljuk a szerződés valóraváltását.

Reméljük, hogy az összes itt képviselt országok hozzájárulnak ehhez az egyezményhez, az egységes Németországgal együtt. Világos, hogy ezen a téren semmiféle javaslat sem zárja ki, vagy késlelteti az Egyesült Nemzetek Szervezete leszerelési bizottságának tevékenységét, amelynek nagy fontosságot tulajdonitunk.

Vajon vannak-e még más biztositékok is, amelyeket egymásnak nyujthatunk? Van egy, amelyet véleményem szerint feltétlenül meg kellene vizsgálnunk. Hajlandóknak kell lennünk arra, hogy tanulmányozzuk egy demilitarizált övezet létesitésének lehetőségeit Kelet és Nyugat között.

Az itt felvetett eszmék természetesen a jelen esetben Európára korlátozódnak, meg vagyok azonban győződve róla, hogy itt segitségünkre lehetnek gyakorlati munkánkban és példaként szolgálhatnak. Sorra veszem őket. Itt van a kölcsönös biztonsági egyezmény megkötésére vonatkozó javaslat. Itt van azután egy olyan egyezmény megkötésének lehetősége, amely a két csoport fegyveres erőinek általános létszámára és fegyverzetére vonatkozik mind Németországban, mind a Németországgal szomszédos országokban. Ez az egyezmény kölcsönös ellenőrzés alatt állana. Itt van végül az a gondolat, hogy létesitsünk egy demilitarizált övezetet.

Ha ebben az irányban kezdhetnénk meg tevékenységünket, akkor lehetőségünk nyilnék arra, hogy épitő és sikerrel kecsegtető tervet dolgozzunk ki az európai béke biztositására. Ezeknek az elképzeléseknek a megvalósitása teljes biztonságot teremtene: Németország éppen azért van még most is kettészakitva, mert nincs ilyenszerü biztonság. Javasolom, hogy ezek az elképzelések utólagos tanulmányozás tárgyát képezzék, hiszen itt csak dióhéjban adtam elő őket.

Közös tevékenységünknek vannak más olyan oldalai is, amelyeket érinthetnék. Örömmel fogadnánk például minden olyan javaslatot, amely szabadabbá tenné a népeink közötti érintkezés és kapcsolatok lehetőségeit.

Márpedig azt hiszem, hogy ennek az értekezletnek az eredményeit éppen abból fogják elbirálni, hogy milyen sikereket érünk el Németország jövőjét és az európai biztonságot illető gyakorlati eredmények terén. Egyet akarunk érteni két kérdésben: abban, hogy Németország egyesitése parancsoló szükségesség és abban, hogy a legalaposabban meg kell keresnünk azokat az eszközöket, amelyekkel ez a cél megvalósitható. Nem igénylem azt, hogy elképzeléseinket végleges tervnek tekintsék, e gondolatok azonban olyan vázlatot képviselnek, amely — ha egyetértenek vele — kétségtelenül alkalmas arra, hogy végleges formába öntsük. Ha ezt sikerül elérnünk, mielőtt e konferencia végeztével elhagyjuk Genfet, akkor a világ népei nem fognak csalódni bennünk.

A hét filmjei

„DOZSA GYÖRGY" mozi: julius 27-ig: A két barát. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor. Naponta matiné 11 órakor.

„NICOLAE BALCESCU" mozi: julius 24-ig: A lopott csók. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor. Kedvező idő esetén az utolsó előadást a Nyári Szinházban tartják, fél 10 órai kezdettel.

„HERBAK JANOS" mozi: julius 24-ig: Volt egyszer egy császár. Előadások: 3. 5, 7 és 9 órakor.

„I. L. CARAGIALE" mozi: julius 24-ig: Szitakötő. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„UJ IDŐK" mozi: julius 24-ig: Maximka. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor

„SOLIDARITATEA" mozi (Gál): julius 24-ig: A törvény nevében. Előadások: hétköznap 7 órakor, vasárnap 3, 5 és 7 órakor.

„MAXIM GORKIJ" mozi (Mikelaka): julius 24-ig: Slavia cirkusz. Előadások: 6 és 8 órakor, vasárnap 2, 4, 6 és 8 órakor.

„PETŐFI SANDOR" mozi (Radna), julius 24-ig: Hirosima gyermekei.

„NICOLAE BALCESCU" mozi (Lippa): julius 24-ig: A Zsurbin-család.

„7 NOEMBRIE" mozi (Nagyszentmiklós) julius 24-ig: Valahol találkoztunk.

HUZAS ELŐTT MA VASÁROLHATÓ UTOLJÁRA KÖZPONTI LOTTO SZELVÉNY.

A „Vörös Lobogó" szerkesztősége és kiadóhivatala: Karl Liebknecht utca 2—4. sz. Telefon: Szerkesztőség: 30-87, 15-10, 35-69 és 22-26. Kiadóhivatal: 16-92. Nyomda: 20-77. Intreprinderea Poligrafică Arad. — Taxa poștală plătită în numerar, conf. aprobării Nr. 58—1945.